

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

SPERANȚA

Septembrie 2022,
Anul 8, Nr. 103

*STRĂJERULE,
cât mai este din noapte?*

Dorel Brîndaș

HARUL ȘI ADEVĂRUL

David Toma

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENII!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța
Traian Secară, Biserica Maranata

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și
facebook: Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Luiza Cîmpean, Biserica Tabor 0448 483 500
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Nelu Albu, Biserica Harul 0449590887
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Iacob Cerbu, FRBC 0425 295 401

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:
35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
sperantaus@gmail.com

Să te asculte Domnul!

Daniel Hoșan

Să te asculte Domnul dimineața!
Când pe genunchi în rugă te cobori,
Iubirea Lui să-ți lumineze fața
Și înc-o zi să-ți ocrotească viața.
Să te asculte Domnul dimineața!
Din Sfântul Său locaș, mai sus de nori.

Să te asculte Domnul la amiază!
Când te gândești la El pentru-un moment,
Chiar dacă munca se accentuează
Iar valul de probleme nu-ncetează
Să te asculte Domnul la amiază!
Și-n duhul tău să-L simți mereu prezent.

Să te asculte Domnul pe-nserate!
Când vii după un timp istovitor
Să-I mulțumești de Har și bunătațe
Că te-a trecut cu bine peste toate,
Să te asculte Domnul pe-nserate!
Simțindu-l pe deplin al Său fior.

Să te asculte Domnu-n toi de noapte!
Când te ridici din pat ca să-l vorbești
Cerându-l Tatălui Ceresc în șoapte
Să-ți ierte multe gânduri, vorbe, fapte.
Să te asculte Domnu-n toi de noapte!
Și-al Lui dorit răspuns tu să-l primești.

Să te asculte Domnul totdeauna!
În orice zi, oriunde ai fi dus...
Iar de-L urmezi și-ți mulțumești întruna,
Cu siguranță vei primi cununa
Și-Acel ce te-ascultase-ntotdeauna
Te va primi în Slava Lui de sus.

Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere (Isaia 54:17a)

Carmen Motora

„Slujitorii lui Sanherib au strigat cu glas tare în limba evreiască, pentru ca să arunce groaza și spaima în poporul din Ierusalim, care era pe zid, și să poată pune astfel stăpânire pe cetate. Au vorbit despre Dumnezeu Ierusalimului ca despre dumnezeii popoarelor pământului, care sunt lucrarea mâinilor omenești”. (2 Cronici 32:18,19)

Slujitorii lui Sanherib atacă poporul lui Dumnezeu. Ei se folosesc de trei arme. Toate puternice. Otrăvitoare. Aducătoare de moarte. Pline de venin.

Prima armă: Intimidarea. Se spune că „au strigat cu glas tare”. Intimidarea aduce frica. Induce teama. Aduce nesiguranța și îndoiala. Alungă liniștea. De câte ori, diavolul nu ne strigă și nouă? Știind că nu are dreptate, poate doar să strige... Vocea lui încearcă să acopere în noi acel susur blând și liniștit ce ne e viața. Intimidarea lui are ca scop renunțarea noastră.

A doua armă: Teama. Altă armă folosită de către dușmani a fost faptul că au vorbit poporului în limba lor. Făcând asta, amenințarea era mai mare. Impactul mai profund. Frica atingea apogeul. De cele mai multe ori diavolul ne vorbește „pe limba noastră”, a firii noastre vechi care este gata mereu să ne trădeze. Firea noastră e aliatul lui ușor de câștigat, ușor de convins, ușor de biruit.

A treia armă: Minciuna. A fost cea mai puternică armă care îl prezenta pe Marele Dumnezeu ca un dumnezeu asemenea popoarelor de rând: un dumnezeu făcut de mâini omenești, stând cuminte, pus undeva. Dușmanii L-au zugrăvit pe Dumnezeu ca un dumnezeu mic și slab, fără putere, fără valoare, fără viață, mort. Cel rău știe că cea mai puternică armă a sa este să ni-L arate pe Dumnezeu ca Unul care nu poate face nimic. Ca Unul insensibil, obișnuit, banal, mic și slab. Un dumnezeu căruia nu-i pasă de noi... Împăratul Ezechia a știut și văzut armele dușmane. Le-a recunoscut de departe. El a făcut ceea ce a stărnit și îngerii și demonii. S-a rugat, a strigat și el, dar către Dumnezeu, către Cer.

ATUNCI DUMNEZEU, a trimis un înger care a nimicit tabăra dușmană. Îngerii stau pregătiți să intervină. Așteaptă doar un semn. Când genunchii ni se pleacă și strigăm către Dumnezeu, El dă semnalul. Și atunci orice armă făurită împotriva noastră va fi fără putere. Ce Dumnezeu avem? Un dumnezeu făcut de mâini omenești, așa cum ne strigă dușmanul, sau un Dumnezeu mare și puternic, care ne iubește?

În Isus avem izbândă: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub Cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!” (Fapte 4:12)

STRĂJERULE, CÂT MAI ESTE DIN NOAPTE?

**Păstor Dorel Brîndaș,
Biserica Harul, Melbourne**

„Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule, mai este mult din noapte?” Străjerul răspunde: „Vine dimineața, și este tot noapte. Dacă vreți să întrebați, întrebați; întoarceți-vă și veniți iarăși!” (Isaia 21:1)

Străjerul avea locul lui de strajă și veghea ca să poată să anunțe pericolul care avea să vină peste cetate. În textul nostru străjerul spune un lucru care ar trebui să ajungă până la noi, în zilele noastre. Răspunsul lui ar trebui să aducă bucurie: „Vine dimineața, apar zorile, soarele răsare, e o altă zi. Vine dimineața!” Dar străjerul continuă și spune: „Dar este tot noapte”. În lumea în care trăim, în viața multor oameni, este tot noapte, tot întuneric. Degeaba vine dimineață, ei umblă tot în întuneric. Care este motivul pentru care ei umblă în întuneric? Domnul Isus a spus: „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele”. (Ioan 3:19)

Frați și surori, oricât de mari ar fi problemele în lumea aceasta, indiferent cum se va duce lumea din rău în mai rău, frați și surori, zorii dimineții sunt aproape, nu mai este mult. Ce să facem oare atunci când știm că nu mai este mult și totuși vine dimineața? „Răscumpărați vremea”, spunea Apostolul Pavel. Uitați-vă la zilele pe care le trăim, la lumea aceasta în care, pentru o vreme, facem și noi parte din ea, și... să răscumpărăm vremea.

Dacă este numai puțin timp, ce să facem? Cineva spunea: „Orice clipă este o pulbere a veșniciei!” Timpul pe care ni l-a dat Dumnezeu este o ancoră de care depinde viața noastră veșnică. Timpul este prețios, dar este și limitat, este scurt, este numărat și este un dar de la Dumnezeu. Și dacă este așa de puțin timp până dimineața, aș striga să mă audă toți: *Țineți cont de prioritățile vieții, vine dimineața!* Pentru cei care sunt ai Domnului, dimineața este momentul când ne vom întâlni cu Domnul nostru Cel iubit. Și este aproape. Domnul, în timp ce umbla pe Pământ, spunea: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”. Aceasta înseamnă că prioritatea noastră este Împărăția, este întâlnirea cu Domnul.

A răscumpăra timpul înseamnă a transforma timpul într-o valoare veșnică. Cu timpul acesta nu ne vom mai întâlni niciodată, trece și nu se va mai întoarce niciodată. Timpul este scurt. Ar trebui să ținem cont de ceea ce ne spune scriptura și să ne stabilim priorități reale: să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu. Frați și surori, cineva este interesat să ne fure timpul nostru, timpul care ne-a mai rămas de trăit în lumea aceasta. Acest cineva vrea să ne fure și sământa Evangheliei, și timpul de părtășie în Biserică, vrea să ne fure tot ce este mai de valoare în viețile noastre, din familiile noastre, vrea să ne fure copiii noștri. Acesta este cel rău și el știe că nu mai are mult și vine dimineața.

Aș vrea să mă duc și eu la locul de strajă. Aș privi înspre străjer și l-aș mai întreba: „Nu cumva știi cât mai este până se face dimineață?” Și parcă îl aud pe străjer zicând: „Fii gata! Soarele răsare în curând! Trezește-te! Nu mai este mult!”. Indiferent ce vor spune cei din jur, ce vor scrie toate ziarele din lume, indiferent că vom fi batjocoriți, indiferent de ce vor spune alții despre noi, vreau să vă încurajez: „În curând Soarele nostru va veni. În curând Domnul Isus va veni a doua oară pe norii cerului!” Eu cred în promisiunile Domnului Isus Cristos, El întotdeauna S-a ținut de cuvânt. Scriptura spune: „Iată-L pe nori, și orice ochi îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns”. Cred că într-o zi mă voi întâlni cu Cel pe care L-am slujit, cu Domnul meu. Nu mă voi întâlni cu El ca un om perfect, ca un om care am făcut doar lucruri extraordinare în lumea aceasta. Mă voi întâlni cu El ca un om păcătos, dar care am primit salvarea prin sângele Său de la Calvar, prin sângele Lui am primit iertarea păcatelor mele, și nu numai ale mele, ci ale noastre tuturor. Dar pentru aceasta trebuie să trăim cu Domnul, să umblăm cu Domnul.

„Străjerule, mai este mult din noapte?” Indiferent ce vor spune vocile lumii și vocile celor mai mari oameni de pe planeta aceasta, eu cred cuvintele Străjerului, cred că vine dimineața. Întrebarea este: „Dacă ți-ai luat timp și ai privit în jur și vezi tot ceea ce se întâmplă în jur, dacă citești Scriptura și dacă ești familiar cu Scriptura, gândește-te că va veni o zi a judecății, o zi în care, spunea Apostolul Pavel, va trebui să ne înfățișăm fiecare dintre noi înaintea Marelui Judecător. Oare cum va fi ziua aceea pentru tine? Va fi o zi a bucuriei? Să dea Dumnezeu această bucurie pentru fiecare dintre noi. Și la Marea festivitate din Împărăția lui Dumnezeu să putem fi toți acolo, să ne putem întâlni, să ne bucurăm împreună și să ne aducem cu drag aminte de cel care Și-a dat viața pentru noi, Domnul Isus Cristos. Chiar dacă este noapte, nu uitați că vin zorile dimineții. Fiți treji, vegheați, pentru că Domnul vine în curând, binecuvântat să fie El. Amin

DUMINICĂ, 5 SEPTEMBRIE -

Sărbătoarea taților în Australia!

HAPPY
Father's Day

Încrederea unui copil

În anul 1989 în Armenia a avut loc un puternic cutremur de pământ. În urma acestei catastrofe și-au pierdut viața mii de oameni. Imediat după cutremur, un tată care a supraviețuit s-a îndreptat spre școala unde se afla fiul său. El promisese fiului că va fi mereu alături de el. Când ajunsese la școală, tatăl observă că totul era aproape una cu pământul. El nu a disperat, ci s-a apucat să sape printre dărâmături. Lumea încerca să-l oprească spunându-i că este prea târziu.

Împotriva tuturor opreliștilor, tatăl a continuat să-și caute fiul. După vreo 38 de ore de muncă el continua să-și strige fiul. Deodată veni și răspunsul: „Tată, sunt aici!”. Scăpase ca prin minune, deoarece plafonul formase cu peretele lateral un triunghi salvator. „Le-am spus colegilor de clasă să nu se înspăimânte, fiindcă dacă tu trăiești, vei veni să mă salvezi, și împreună cu mine îi vei salva și pe ei. Știam că nu vei uita promisiunea făcută!”, a zis copilul.

De multe ori nu înțelegem toate lucrurile care se întâmplă în viețile noastre. Omenirea se aseamănă tot mai mult cu un oraș, care oricând poate să fie cutremurat din temelii. Dar și viața fiecărui individ se aseamănă cu un astfel de oraș. Dumnezeu are un plan cu fiecare. Între „dărâmăturile” pricinuite de neascultarea noastră, Mântuitorul ne caută și vrea să ne salveze. Ne-am pus deja încrederea în El, sau mai sovăim?

sursa: ilustratiicrestine.ro

PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ - MELBOURNE, AUSTRALIA

SEARĂ DE RUGĂCIUNE - 2

cu păstorul Busuioc Belciu

Evrei 12:15 Luați seama ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.

Hebr. 12:15 See to it that no one fails to obtain the grace of God; that no "root of bitterness" springs up and causes trouble, and by it many become defiled;

„Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnul ei”. (Romani 8:12)

Frați și surori, privind cu atenție versetul citat, înțelegem că noi nu mai datorăm nimic firii pământești. Nimic nu ne mai obligă să umblăm după îndemnul firii pământești, cu atât mai mult când știm că umblarea după lucrurile firii este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Continui cu câteva exemple practice ca îndemn pentru rugăciunile noastre:

*** Exemplul 3 -** „Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit.” (Efeseni 4:28) Porunca a 8-a din Exodul 28:15 este: „Să nu furi.” Este o poruncă scurtă, dar păcatul acesta se întinde așa de mult asupra multor domenii din viața noastră. A fura înseamnă să fii un hoț! Înseamnă să îți însușești pe nedrept ceea ce nu este al tău. Dumnezeu ține foarte mult la proprietatea noastră și ne-a dat legi în această privință. Și El spune: „Să nu furi”. Atunci când faci afaceri necinstite, încerci să înșeli pe cineva, acesta este furt! Dacă undeva este o concurență pe bază de dreptate pentru obținerea unei poziții, iar tu dai bani ca să obții acea poziție, este furt! Folosirea abuzivă a lucrurilor pe care le-ai împrumutat, acesta este furt! Minciuna, atunci când este vorba de plătit taxele și impozitele, acesta este furt! Tot furt este atunci când găsești un lucru care e pierdut, ai posibilitatea să-l înapoiezi, dar nu o faci. Tot furt este și atunci când te-ai dus la magazin, ai luat ceva și n-ai plătit din greșeala ta, sau a persoanei de la casă. Să nu furi! Copiii Domnului caută să trăiască cinstit. Să nu mai vorbim de furtul de la fabrică, a copiatului de la școală, neplata corectă a salariaților tăi. Este furt! Un exemplu de a rupe lăstarii este acesta: „Nu fura!”. Iar dacă vrei să ai o relație bună cu Dumnezeu, să te rogi ca Domnul să te ajute să trăiești curat în privința

aceasta, să te rogi ca Domnul să te ajute să trăiești o viață fără minciună, fără furt, fără mânie. Să ne rugăm pentru casele noastre, pentru copiii noștri, și să ne rugăm unii pentru alții. Și Domnul să ne ajute să trăim o adevărată părtășie. Roagă-te: „Doamne, vreau să mă curățesc, vreau să mă sfințesc, Doamne vorbește-mi”. Și Domnul să ne lumineze și asupra altor aspecte din viață.

*** Exemplul 4 -** „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru”. (Efeseni 4:31). Apostolul Pavel adaugă: „Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”. (Evrei 12:14) Aici, dragilor, este vorba în primul rând de pacea cu Dumnezeu. Nu poți să ai pace cu Dumnezeu câtă vreme nu trăiești în adevăr, în transparență. Și sfințirea, ceea ce înseamnă curățit, purificat și pus deoparte pentru Dumnezeu. Și ca să faci lucrul acesta Pavel spune mai departe, în vers 15: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea”. Harul însemnează totalitatea binecuvântărilor pe care ni le dă Domnul, dintre care cel mai important este harul mântuirii. Amintiți-vă de Esau și „vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit, pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe”. (Evrei 12:16,17) Frații mei, încă se mai poate schimba ceva acum. Poate ai vrea să schimbi mâine ceva. Nu mai poți schimba. Nu ști ce te așteaptă mâine, sau dacă mai este un mâine pentru tine. De aceea eu vă

îndemn în Numele Domnului Isus Cristos, astăzi schimbați, astăzi tăiați lăstarii sălbatici. Acum, prin rugăciune, vino înaintea lui Dumnezeu și spune-I: „Doamne, îmi dau seama că mi-am pierdut din puterea spirituală datorită acestor lăstari sălbatici care au răsărit în viața mea”. Și revenind la versetul cu care am început: copiii Domnului nu trebuie să aibă amărăciune în suflet. Vorbirea de rău și clevetirea să nu fie între noi, la fel și mânia, strigarea și orice răutate. Așa cum vă mai spuneam, lângă fiecare poruncă este și o parte pozitivă: „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.” (Efeseni 4:32) Atunci când împlinim aceste lucruri este ușor să facem o schimbare în viața noastră: de la firea pământească la Duhul lui Dumnezeu. Ne dezbrăcăm de omul cel vechi și ne îmbrăcăm cu omul cel nou.

*** Exemplul 5 -** „Curvia sau orice altfel de necurăție, sau lăcomia de avere nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți.” (Efeseni 5:3) În privința curviei și necurăției am putea spune că nu ni se potrivește, totuși fiecare să se cerceteze ce are în mintea lui, la taina sufletului lui și a vieții lui față de Dumnezeu, și să ne rugăm ca să ne ajute Domnul să fim curați în această privință. Trecem la lăcomia de avere, care în altă parte este numită închinare la idoli, nici să nu fie pomenită între voi. Foarte ușor se strecoară lucrul acesta în viață, mai un pic, mai un pic, mai un pic... Dacă întrebi pe cineva câți bani i-ar fi

suficienți, răspunsul va fi: „un pic mai mulți...” Un pic și iar un pic, dar Domnul spunea în pilda semănătorului că înșelăciunea bogățiilor îneacă Cuvântul și-l face neroditor. Să stăm înaintea Domnului cu o sfântă cercetare, nu vă gândiți la alții din jur, ci fiecare să se gândească la el personal. Să ne întrebăm: „Am eu o inimă mulțumită”? Asta este lăcomia, o inimă nemulțumită. Pentru că în rugăciunea noastră trebuie să avem cuvinte de mulțumire. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute să trăim curați, să trăim sfinți. Continuăm cu cercetarea sufletului nostru. Vă rog, vă rog, puneți la inimă aceste lucruri, să ne rugăm și noi ca David în Psalmul 139: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!”

Să nu încetăm să ne rugăm pentru Biserică, pentru păstori și toți lucrătorii din adunare. Toți să fie călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Ne rugăm pentru călăuzire spirituală. Avem nevoie de călăuzire în vremea aceasta. Este o vreme întunecată cum n-a mai fost, un întuneric spiritual cum n-a mai fost. Este nevoie de o trezire spirituală. Atâția sunt nepăsători și neglijenți cu viața spirituală. Să ne rugăm pentru viitorul Bisericii, tinerii și copiii, ca Dumnezeu să-i crească așa cum trebuie, pentru slava Lui. Cu aceste gânduri și multe altele pe care le avem în inimile noastre, să îngenunchem înaintea Domnului, și să ne rugăm.

Primește-mă

Lucica Boltașu

Primește-mă ofrandă pe-altarele credinței,
O jertfă a iubirii ce-Ți port, Părinte Sfânt,
Așa cum sunt, ascultă azi glasul umilinței,
Transformă-n nestemată, bucată de pământ.

Și nu lăsa amarul să-și facă loc în mine,
Chiar dacă geme trupul sub lovituri de bici,
Dă-mi Doamne, Tu, puterea să fac doar ce e bine,
De mă doboară greul, degrab-să mă ridici.

Primește-mă, căci totul Ție Ți se cuvine,
Umila mea ființă n-ar valora prea mult,
Am câștigat un premiu, deși nu-mi aparține,
Cuvântul ce dă viață, mă-ndeamnă să ascult.

Și nici o poticnire nu las să-mi stingă vrerea,
Căci viața mi-ai schimbat-o prin Duhul Tău cel Sfânt,
Renașterea, sfințirea, mi-a îndoit puterea,
De-aceea Doamne Tată, astăzi voios Îți cânt.

E cântecul prin care Îți preamăresc iubirea,
Eu, vas în prelucrare, Tu, Marele Olar,
Mă finisează Tată, croiește-mi Tu menirea
Și drumul veșniciei să-mi fie țelul clar.

Primește-mă ofrandă, dă-mi Tată biruință,
Fă-mă un vas de cinst, pe-ogoare lucrător,
Iar de-o veni o vreme să nu mai am putință,
Înalță-mă Isuse, dă-mi aripi ca să zbor!

Moise și căsătoriile lui

Păstor Teofil Ciortuz,
Prima Biserică Baptistă Română, Melbourne, Australia

„Preotul din Madian avea șapte fete. Ele au venit să scoată apă și au umplut jgheburile ca să adape turma tatălui lor. Dar au venit păstorii și le-au luat la goană. Atunci Moise s-a sculat, le-a ajutat și le-a adăpat turma. Când s-au întors ele la tatăl lor, Reuel, el a zis: „Pentru ce vă întoarceți așa de curând azi?” Ele au răspuns: „Un egiptean ne-a scăpat din mâna păstorilor și chiar ne-a scos apă și a adăpat turma”. Și el a zis fetelor: „Unde este? Pentru ce ați lăsat acolo pe omul acela? Chemați-l să mănânce pâine!” Moise s-a hotărât să locuiască la omul acela, care i-a dat de nevastă pe fiică-sa Sefora”. (Exodul 2:16-21)

Una dintre cele mai importante și impozante figuri din Vechiul Testament, amintit și în Noul Testament, este Moise, omul pe care Dumnezeu l-a folosit să scoată poporul evreu din Egipt și să scrie primele cinci cărți din Biblie. El este reprezentantul Legii, este omul care a avut o relație extraordinară cu Dumnezeu.

Chiar dacă ni se spun puține despre familia lui, putem totuși să învățăm de la el câte ceva despre viața de familie, încadrându-ne în ceea ce ne spune Scriptura. Primul lucru important pe care-l găsim în Scriptură referitor la căsătoriile lui Moise este faptul că în căsnicie începutul, sfârșitul și tot ce este între acestea două sunt lucruri foarte importante. M-am gândit că începutul este important pentru că Moise și-a început viața de căsnicie în pustiu, fiind în exil, fugit din Egipt. A ajuns în Madain, la un izvor unde au venit șapte fete să adape turma tatălui lor, preotul din locul acela. Și Moise s-a căsătorit cu o femeie care nu făcea parte din poporul lui Dumnezeu. Acestea au fost condițiile de atunci. Mai târziu el avea să scrie că nu trebuie să te căsătorești în afara poporului lui Dumnezeu.

1. Spuneam la început că este important începutul în căsătorie.

* Este important la ce vârstă te căsătorești, este important cu cine te căsătorești, din ce popor este fata, din ce familie, ce lucrează tatăl ei. Tatăl Seforei era un preot păgân.

* Este important cu cine te căsătorești, din ce cultură face parte fata aceasta.

* Unde ți-ai cunoscut soția? Moise a cunoscut-o pe Sefora la un izvor unde împreună cu surorile ei pășteau turma tatălui lor. Cineva l-a întrebat odată pe Dr. Phil: „Ce să fac? Am probleme în familie, nu mă mai înțeleg cu soția mea, nu-mi este credincioasă”. Și Dr. Phil l-a întrebat: „Unde v-ați cunoscut?” „La dans”, a răspuns omul, la care Dr. Phil îl întreabă: „Și vrei să-ți fie credincioasă?” Gândesc că dacă se întâlneau undeva unde sunt oamenii credincioși era altceva, dar în locul acela unde se schimbă unul cu altul, la ce să te aștepti?

* Cine îți sunt socrii, cumnații, unde vei locui, unde vei lucra? Moise a locuit și a păscut turma socrului său, astea au fost condițiile de atunci.

* Ce vei aduce în căsătorie? Ce a adus Moise? Două brațe de lucru și cunoștința pe care o avea. Dar după ce m-am gândit la începutul căsătoriei, m-am gândit că și sfârșitul este foarte important, pentru că mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui, că foarte mulți au început bine și au sfârșit jalnic. Iar ca să fie un sfârșit bun trebuie să fie și conținutul bun. În conținutul acesta intră muncă, Moise și Sefora au lucrat. În conținut intră și ajustarea reciprocă, intră și iertarea. În conținutul acesta intră și obiectivul - ne-a dat Dumnezeu copii pe care trebuie să-i creștem în frica Domnului.

Am aflat dintr-o statistică faptul că în multe cazuri, cei care au păcătuțit înainte de a se căsători, sunt mult mai predispuși la probleme în familie, pentru că nu au așteptat să înceapă viața de familie așa cum a lăsat-o Dumnezeu. De aceea, începe bine, nu te grăbi, cere binecuvântarea lui Dumnezeu, mergi cu Dumnezeu și lasă-L pe El să-ți binecuvânteze casa și familia - începutul, cuprinsul și sfârșitul.

2. În căsnicie, soțul și soția se completează reciproc.

Pe Moise și pe Sefora Dumnezeu i-a binecuvântat cu copii. Este interesant de văzut că Moise, care primise porunca tăierii împrejur prin Avraam, el nu-și taie împrejur băieții. Dar atunci când Domnul a vrut să-l omoare pe Moise, care nu se supusese poruncii, a intervenit Sefora și a comis ea actul de tăiere împrejur. (Exod 4:24) Așa este în orice căsnicie, ne completăm unul pe altul, lucru la care ne-a chemat Dumnezeu. Nici unul nu este perfect, nici soțul, nici soția, ci v-a pus Dumnezeu împreună ca să supliniți lipsurile unul altuia. Dacă soțul nu citește Biblia copiilor, tu, ca soție și mamă, ce faci? Lași copii fără citirea Cuvântului? Nu, îl completezi pe soțul tău, suspinând, rugându-te. Cineva trebuie să facă treaba aceasta.

3. De multe ori, în căsnicie, luăm decizii în urma cărora familia suferă.

Moise era omul lui Dumnezeu, lucra pentru Dumnezeu de dimineață și până seara. Probabil că nu a avut timp de nevastă și de copii. El i-a trimis înapoi în Madian când a plecat în Egipt, la faraon. (Exod 18:2,5)

Așa se întâmplă și cu noi: uneori suntem foarte ocupați, chiar în lucrarea lui Dumnezeu, și familia are de suferit. Alteori familia suferă pentru că soțul, de dimineață până seara lucrează și nu-și face timp pentru familie. Tu, ca soț trebuie să te gândești că fata pe care ai luat-o de soție și-a lăsat părinții și a venit după tine și tu o lași singură în casă... Sunt părinți care când vin ei de la lucru copiii deja dorm, îi sărută pe frunte și se duc la culcare. Dimineața se trezesc până se scoală copiii și se duc la lucru și numai în week-end se mai văd. Și tu vrei copilul acela să-ți zică: „Tati, tati ce bun ești cu mine”. Ești un străin pentru el. Și copiii lui Moise, trimiși acasă, nu au văzut cum se despică stânca, nu au văzut cum Dumnezeu a dat mană din cer și a adus prepelițe în tabăra copiilor lui Israel. Moise i-a trimis acasă. Uneori, tați, luați decizii care vă afectează copiii și familiile voastre. Aveți mare grijă la deciziile pe care le luați, atât soții cât și soțiile, la tehnologia pe care o aduceți în casă și pe care o folosesc copiii voștri când sunt singuri.

4. Fii înțelept și profită de înțelepciunea socrilor tăi.

Socrii au trecut prin viață, cunosc istoria, cultura. Moise a profitat de înțelepciunea socrului său.

(Exod 18:13,17)

Moise nu a avut priceperea de a împărți munca și cu alții. El făcea totul singur, probabil gândindu-se: „Mai bine ca mine nu face nimeni”. El singur judeca poporul, care obosea stând la rând și așteptând. Socrul lui îl sfătuiește să împartă munca și cu alții, să dea de lucru și altora. Și Moise așa face. Știm cu toții că tații taie mai bine un lemn, dar luați un firiz de 5 dolari și puneți-l în mâna băiatului, să taie și el un lemn, pentru că tăind lemnul acela și bătând câteva cuie, el petrece timp cu tata și învață și cum se lucrează. Trebuie transmisă înțelepciunea generației noastre, la copiii care vin după noi. Moise a învățat lucrul acesta de la socrul lui. Învață de la bătrânii care, odată trecuți prin viață, au căpătat înțelepciune pe care tinerii nu o au.

5. Cheamă-ți rudele în poporul Domnului.

„Moise a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, Madianitul, socrul lui Moise: Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: ‘Eu vi-l voi da’. Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel.”

Numeri 10:29

La Moise nu a contat că rudele lui nu erau din poporul Domnului. El a zis: „Vino cu noi că Domnul îți va face bine”. Dacă Dumnezeu te-a așezat într-o familie în care sunt oameni necredincioși, nu la întâmplare ești acolo. Dumnezeu te-a așezat acolo ca să chemi și pe rudele tale în poporul Domnului, popor binecuvântat, din care tu faci parte. Câteodată îți aduce Dumnezeu în casă un madianit, un necreștin, sub forma unui ginere. Fă ce poți, străduiește-te să-l câștigi în poporul Domnului. Spune-i: „Vino cu noi și-ți vom face bine”.

6. Succesul tău se va vedea în nepoții tăi.

Într-o căsătorie intenția imediată este: *Eu și soția mea*. Apoi vă dă Dumnezeu copii. Pasul următor este: *Eu, soția mea și copiii mei*. Ne vom prezenta odată înaintea lui Dumnezeu și vom spune și noi ca Isaia: „Iată-mă, eu

și copiii pe care mi i-a dat Domnul”? Dar nu numai atât, gândește-te și la generația cealaltă, care va veni după copiii tăi. Nepoții trebuie să ducă mai departe ceva de la bunicul lor. Dacă pornești la drum cu gândul acesta: Ce investesc în copii se va duce mai departe în nepoți, atunci vei putea să zici că ai fost un tată de succes pentru că, iată, nepoții tăi sunt credincioși, îl slujesc pe Domnul și duc mai departe credința în Domnul Isus Cristos. Se spune că Biserica este la o generație de stingere. Dacă nu o dăm mai departe credința se stinge.

Iată ce învățăm din Proverbe 17:6: „Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor și părinții sunt slava copiilor lor”.

Transmiterea peste generații este importantă. Cei care avem nepoți ne rugăm ca Domnul să nu lăse să se stingă credința odată cu copiii noștri, ci să meargă mai departe, la nepoți, iar ei să o ducă mai departe.

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor, ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut. El a pus o mărturie în Iacov, a dat o Lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor, pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. (Psalm 78:3-7)

Părinții mei, eu, copiii mei, nepoții mei. Atunci ești un om de succes - când ai putut să transmiți credința în Domnul Isus Cristos din generație în generație. Până atunci nu da odihnă genunchilor, nu da liniște gândurilor și să spui:

„Doamne, te rog, copiii aceștia au fost binecuvântați, au crescut în casa mea, au avut cunoștință despre Tine, nu-i lăsa”. Aceasta este datoria noastră, să ducem mai departe credința. Poate aceste cuvinte cad greu în inima unora, dar câtă vreme avem un Dumnezeu care ascultă rugăciunile și cererile noastre să nu ne pierdem speranța. Să nu abandonăm, oricât de greu ni s-ar părea. Dumnezeu să-i poarte pe copiii și nepoții noștri pe urmele noastre pentru că și noi călcăm pe urmele Domnului Isus Cristos. Amin!

CUM SĂ SCAPI DE AMĂRĂCIUNE

(Autor anonim. Articol preluat din *Resurse Creștine*)

„Vindecă-mă Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu, și voi fi mântuit, căci Tu ești slava mea!”
Ieremia 17:14

.....
Poate simți amărăciune în inimă, din cauza pierderii unei persoane dragi, și aproape nu este nimeni care te-ar putea îmbrățișa și mângâia. Toți din jur sunt prea ocupați cu foloasele lor și nu le pasă de tine. Ca de obicei pentru ei viața continuă, dar tu treci printr-o perioadă îndelungată de suferință. Uneori simțim disperare și durere în urma respingerii. Uneori ni se pare că suntem singuri pe pământ. Este important de menționat că nu toate greutățile și necazurile din viață sunt consecințele alegerilor noastre greșite. Dar totuși ce trebuie să facem? La nesfârșit să-ți pară rău? Să nu faci nimic, să renunți, și să te simți nefericit până la sfârșitul vieții? Să nu uităm că Domnul știe tot ce se întâmplă în sufletul nostru. Suferințele noastre nu îl lasă indiferent. El dorește vindecarea inimilor noastre zdrobite. Dar noi trebuie să îi permitem ca El să ne întărească și să ne învioreze sufletul.

David este unul din personajele Biblice care a cunoscut foarte bine suferința. El a înțeles foarte bine cum o amărăciune puternică rănește sufletul. În Psalmul 31:9 el s-a rugat astfel: „Ai milă de mine, Doamne, căci sunt în strâmtorare: fața, sufletul și trupul mi s-au topit de întristare”. Lui David i-a fost foarte greu, ochii i-au slăbit de durere, iar sufletul și trupul de amărăciune. David a păcătuit cu Bat-Șeba, și prin mâini străine i-a ucis soțul. O perioadă de timp a purtat această vină în inima lui, dar apoi s-a pocăit înaintea Domnului și a primit iertare -

citim aceasta în Psalmul 51. Bat-Șeba a rămas însărcinată, și i-a născut un copil. Nu după mult timp copilul s-a îmbolnăvit grav, și pentru David această încercare a fost una grea și amară. El a stat zi și noapte pe genunchi, s-a rugat și a postit. Posibil a spus: „Doamne, acest copil nu a făcut nimic rău, în totul sunt vinovat, eu am păcătuit, din cauza mea au suferit cei din jur.

Te rog, salvează copilul! El nu are nicio vină!”. Dar totuși, copilul a murit. Uneori suntem întristați din cauza propriilor greșeli și a implicării în diverse probleme. Ne simțim rău! Uneori ne doare pentru că suferă cei apropiați și trebuie să îndurăm pierderi. Ce a făcut David! Să vedem ce acțiuni a întreprins, care ne vor ajuta să ne descurcăm cu propria suferință și amărăciune.

1. David a acceptat ceea ce nu putea schimba!

2 Samuel 12:22-23: „El a răspuns: Când trăia copilul, posteam și plângeam, căci ziceam: ‘Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?’ Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? Pot să-l întorc în viață? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.”

Primul pas pentru vindecarea inimii și a sufletului este **acceptarea**. Acceptați ceea ce nu puteți schimba. Eu nu pot să-mi schimb trecutul, nu pot să schimb acele supărări pe care trebuia să le îndur. Acceptarea este primul pas spre vindecarea minții, voinței, și sentimentelor. Este prima cheie către pace: acceptați ceea ce nu puteți schimba.

2. Nu vă umpleți inima de amărăciune, ci aduceți-o la cunoștința Lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri!

2 Samuel 12:20: „Atunci, David s-a sculat de la pământ. S-a spălat, s-a uns și și-a schimbat hainele, apoi s-a dus în Casa Domnului și s-a închinat. Întorcându-se acasă, a cerut să i se dea să mănânce și a mâncat.”

Nu trebuie să exagerăm cu propriile suferințe, să devenim o persoană care este o jertfă eternă. Să aducem la cunoștința Domnului propria amărăciune, prin rugăciuni, cereri, cu mulțumiri. Vor fi mereu amărăciuni și suferințe. Durerea este inevitabilă, dar să ne simțim nefericiți sau nu din cauza ei, alegerea ne aparține. În Cuvântul Domnului se spune „Ferice de cei ce plâng”, dar câteodată noi prea mult ne ținem de „plânsete”, nu dorim să-i dăm drumul, și se transformă într-un plâns amarnic. Cuvântul Domnului ne îndeamnă să nu ne legăm de amărăciune, ci s-o aducem la cunoștința Lui Dumnezeu, pentru ca pacea Lui, care întrece orice pricepere, să ne păzească inimile și gândurile în Cristos Isus:

„Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus”. (Filipeni 4:6-7) În loc să gemem: „Eu nu știu cum să trăiesc mai departe! Totul s-a prăbușit!”, să spunem: „Doamne, ajută-ne să stăm tari în această situație!”.

Noel Cociuba

De la început aş vrea să mulțumesc tuturor celor care v-ați rugat pentru mine și ați fost alături de noi. Fiți binecuvântați, voi și familiile voastre.

Aș vrea să vă vorbesc puțin despre viața mea înainte de accident. Aveam 30 de ani, o soție frumoasă, doi copii frumoși. Eram la apogeul meu și când spun la apogeul meu, mă simțeam în formă, puternic, mă simțeam invincibil, ca să fiu sincer. Nimic nu mă putea opri. Am fost arborist, aceasta era munca mea zilnică. Mă cățaram în copaci, nu aveam nicio teamă, trăiam viața la maximum. Credeam că sănătatea este un lucru care mi se cuvine și, dintr-o dată, într-o clipită totul se schimbă. Iată cum a fost cu accidentul:

În fiecare zi, când mă trezeam, înainte de a mă urca în mașină să merg la muncă, aveam obiceiul să spun mereu o rugăciune. Mă rugam: „Doamne, fii cu mine și astăzi și ajută-mă să mă întorc întreg la familia mea”. În ziua accidentului nu-mi amintesc, sincer, nu-mi amintesc nimic, mi-am pierdut memoria. Se pare că am ajuns la locul de muncă și un *cherry picker* curăța pomul înainte ca eu să încep să mă cațăr. Între timp, eu făceam cea mai ușoară lucrare, apăsam un buton și o mașină toca crengile transformându-le în așchii. Un excavator era acolo, a venit neașteptat, nimeni nu a văzut impactul, ceva s-a întâmplat și singurul lucru pe care l-am văzut a fost corpul meu zburând prin aer. Au chemat o ambulanță la fața locului și m-au ridicat. Eu îmi pierdeam în repetate rânduri cunoștința în ambulanță. Inițial au încercat să mă ducă la Spitalul din Ballarat care era mai aproape. Au sunat-o pe Tanya, soția mea, și i-au spus despre accident și că sunt în drum spre Spitalul din Ballarat. Ea s-a dus acolo și m-a așteptat să vin, dar la jumătatea drumului paramedicul a anulat totul. A spus că nu voi supraviețui până la spital. A chemat un elicopter care să vină în întâmpinarea noastră să mă ridice. Așa că a venit elicopterul, slavă Domnului că era destul de aproape. M-au dus la *Alfred Hospital* în Melbourne. Între timp, Tanya, care mă aștepta la spitalul din Ballarat, a fost informată că sunt la *Alfred* în stare critică. Ea s-a grăbit la Melbourne, dar nu a putut să vină să mă vadă din cauza restricțiilor impuse de Covid. Totuși, o asistentă de la urgență a venit și i-a spus: „O să te lăsăm să intri să-ți iei rămas bun, pentru că nu știm dacă va supraviețui”. Ea a intrat, s-a rugat Domnului și asta a fost tot...

Am fost în comă două zile, apoi s-au decis să mă opereze. Ramura de pom care m-a lovit mi-a zdrobit toate căile respiratorii și cutia vocală. Mi-a prins ligamentele din spatele gâtului și mi-a zdrobit traheea. Două zile după operație, era sâmbătă, au sunat-o pe Tanya și i-au spus că s-ar putea să supraviețuiesc dar s-ar putea ca mintea și vocea să-mi rămână afectate. Au urmat alte cinci zile de comă până m-am trezit cu doctori și asistente în jurul meu. M-am trezit legat, cu tuburi ieșind din mine, fără să știu nimic, unde mă aflam sau ce s-a întâmplat. Nu puteam vorbi, aveam dureri și gândul meu era la copiii mei. Mi-au spus despre accidentul pe care l-am avut și au spus: „Cineva, acolo sus, are grijă de tine ca tu să fii încă în viață”. Când am înțeles asta, am știut că totul se datorează rugăciunilor Bisericii. În momentul acela am avut așa o bucurie și pace în viața mea, întreaga cameră era cuprinsă de pace și bucurie, încât m-am rugat: „Doamne, lasă-mă să vin la tine”. Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunile Bisericii.

Aș vrea să spun, atât celor credincioși cât și necredincioșilor, dacă veți crede sau nu, asta nu este treaba mea să știu, dar vă spun că există un Dumnezeu acolo, și cu toții îl vom vedea față în față. Spun asta pentru că am înțeles că nu este coincidență. Dacă ești credincios, Dumnezeu lucrează prin necredincioși pentru a te aduce la momentul perfect când să-I dai Lui glorie. El a lucrat prin acel paramedic ca să cheme elicopterul, care a fost suficient de aproape ca să poată ajunge la timp și să pot ajunge la timp la *Alfred Hospital*. Cât de minunat este Dumnezeul nostru. Iar încercările toate au scopul lor, așa cum scrie în Epistola lui Iacov 1:2,3: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare”.

Înainte de accident, așa cum spuneam, eram sănătos, puternic, nu îmi făceam griji pentru nimic. Aveam o slujbă bună, bine plătită. Dar, sincer, dacă muream în acel moment nu cred că eram sigur încotro mă îndreptam. Ceea ce vreau să vă spun este că voi trăiți acum, acum inimile voastre bat, plămânii voștri funcționează, capul vostru funcționează - sunteți în viață. Acesta este momentul să spuneți: „Acum sunt 100% gata să plec!” Dar dacă nu puteți

spune asta, atunci trebuie să vă cercetați starea, pentru ca Dumnezeu să vă ferească să vă urcați în mașină ca să mergeți acasă și poate nu mai ajungeți. Unde îți este mintea? Unde îți este inima? Ești pregătit? Eu vorbesc din experiența mea, eu nu eram pregătit pentru întâlnirea cu Domnul. Sunteți pregătiți? V-ați predat toată viața lui Dumnezeu, l-ați dat inima în întregime? Sau doar puțin aici, puțin acolo...?

Poate că o să pară o prostie, dar vreau să vă spun că mie îmi place vânătoarea, este una din pasiunile mele. Vreau să vă spun ceva despre cum se trage cu pușca. Când tragi cu arma și privești prin lunetă și ai degetul pe trăgaci, nu trebuie să te concentrezi pe trăgaci, trebuie să te concentrezi pe vizor, iar când tragi, trebuie doar să apeși cu grijă pe trăgaci. Când se declanșează împușcătura, și când spun împușcătură asta este viața ta, acea împușcătură întotdeauna ar trebui să te surprindă. Și dacă în acea fracțiune de secundă în care s-a declanșat împușcătura, toată concentrarea ta este pe țintă, nu poți rata. Ceea ce vreau să spun este ca să vă concentrați viața în fiecare minut, secundă, pe Dumnezeu. Pentru că nu știi când se va declanșa împușcătura. Crezi că ești sănătos, puternic, în formă și nu știi că zilele îți sunt numărate. Eu îl laud pe Domnul Isus că mi-a mai dat o șansă, îi dau toată gloria și vreau să împărtășesc ceea ce a făcut pentru mine. Să vă spun tuturor care v-ați rugat pentru mine.

Nu există coincidențe. Dacă pământul aceasta s-ar deplasa la stânga sau la dreapta mai mult decât trebuie, într-o clipă nu am mai fi aici. Lumea este făcută perfect, așa cum a făcut-o Creatorul. Viețile

noastre, trupurile noastre sunt prea perfecte pentru a nu crede în Dumnezeu, Creatorul. Este înfricoșător că sunt oameni care nu văd aceste lucruri și nu cred. Este de asemenea înfricoșător pentru noi, cei credincioși, cum această lume în care trăim să ne influențeze așa încât să considerăm că totul ni se cuvine. Ne trăim viața, mergem fiecare la lucrul nostru fără să ne gândim dacă vom ajunge la locul de muncă sau nu. Ar trebui să ne cercetăm viețile noastre în raport cu realitatea aceasta, să-l dăm lui Dumnezeu toată slava în fiecare moment și să-l dăruim Lui viața noastră în așa fel încât să fim o lumină în lume. În această lume în care trăim, în această lume întunecată, este greu să fii o lumină. Dar noi trebuie să fim lumini. Dumnezeu nostru este Cel care ne va trece biruitori prin orice vale adâncă. El ne va da pace și bucurie. Am avut această experiență când am fost în spital. Acea bucurie și pacea supranaturală, dumnezeiască pe care am avut-o, lumea nu o poate da. Dumnezeu mi-a mai dat o șansă. Eu nu știu ce planuri are cu mine. Ceea ce este cel mai bine de făcut, și i-am spus și soției mele lucrul acesta, este ca atunci când te trezești, în fiecare dimineață, să ai un timp cu Dumnezeu, cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Cristos. Eu te întreb, dacă nu-l acorzi acel timp și acea laudă dimineața, și nu te îmbraci cu armura lui Dumnezeu, ce armură ai ca să te protejeze? Nu știi ce-ți poate aduce acea zi. Deci, puneți armura lui Dumnezeu dimineața devreme, și El va avea viața ta în mâinile Sale.

Încă odată vă mulțumesc pentru rugăciuni. Rugați-vă în continuare pentru mine. Rugăciunea este mai prețioasă decât orice altceva. Puneți-vă nădejdea în Dumnezeu, El nu ne dezamăgește niciodată. Amin.

Avem nevoie de doctori și chirurgi în viața noastră, dar nu vă puneți încrederea în ei. Puneți-vă credința în Dumnezeu pentru că El nu dezamăgește niciodată.

Toată gloria să fie a Domnului. Amin
Noel

Harul și adevărul

(Du-te și să nu mai păcătuiești!)

Păstorul David Toma, de la Biserica Batistă Betel, din Brisbane, în vizită la Biserica Maranata, Melbourne

„Isus S-a dus la Muntele Măslinilor.

Dar, dis-de-dimineață, a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța.

Atunci, cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia.

Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?” (Ioan 8:1-5)

Punctul cel mai important în acest text este felul în care este ilustrat un adevăr, și care are corespondent în Evanghelia după Ioan 1:17: „*căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos*”. Acest text ilustrează adevărul acesta minunat, și anume că în Domnul Isus este atât har cât și adevăr. Nu este har sau adevăr, Domnul Isus este plin de har și de adevăr, ceea ce vedem din pasajul citit. Vedem aici că puterea harului se ridică peste puterea Legii. Domnul Isus a fost un slujitor al harului, și noi suntem chemați să urmăm pașii Domnului și în slujirea noastră să fim plini de har și de adevăr.

În pasajul citit îi găsim pe farisei, care erau slujitori ai Legii. În mintea lor ei credeau că pun accentul pe adevăr, dar erau lipsiți de har.

Citim în 2 Corinteni: 4,6:

„Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Cristos. Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viață”. Și noi, astăzi, trebuie să fim slujitori ai Noului Legământ, slujitori ai harului lui Dumnezeu. Noi știm că am primit har, noi trăim prin har, noi creștem prin har de care avem nevoie în fiecare zi a vieții noastre, de la început până la sfârșit. Cuvântul ne învață că harul nu e doar ceva ce primim. Așa cum, prin mila lui Dumnezeu primim, noi trebuie să dăm har celor din jurul nostru.

Adevărul fără har

Dacă suntem sinceri cu noi înșine, recunoaștem că avem tendința să gravităm ori spre har, ori spre adevăr, adică har fără adevăr și adevăr fără har. Mergând pe aceste două extreme se creează multe probleme. Adevărul fără har face ca standardul să fie așa de înalt încât nimeni nu-l poate ajunge. Fariseii sunt un exemplu de astfel de oameni. Ei puneau accent pe adevăr, dar fără har. Ei au pus pe umerii oamenilor poveri mari, care îi împiedecau să vină la Dumnezeu, în timp ce nici ei nu purtau aceste

poveri. Tradițiile pe care le-au adăugat Legii făcea imposibil pentru oricine să ajungă la standardul respectiv. *Acesta este adevărul fără har.*

Pe de altă parte avem situația când există harul fără adevăr, ceea ce face ca standardul să fie așa de jos că oricine poate să ajungă acolo. Pasajul pe care l-am citit nu se referă doar la unul din aceste două extreme. Aici vedem că Domnul nostru Isus Cristos este plin de har și de adevăr. De aici avem de învățat câteva lucruri foarte importante și pentru noi, astăzi. Nu trebuie să alegem între cele două, har sau adevăr, ci să fim plini de har și de adevăr.

Vedem în pasajul nostru că Domnul Isus a venit în templu și tot norodul a venit la El și El îi învăța.

Lucrul acesta nu a plăcut fariseilor, care au creat o tulburare aducând înaintea Lui o femeie prinsă în preacurvie, și Îl întreabă: „*Legea lui Moise ne-a poruncit să o ucidem cu pietre, dar tu ce zici?*”.

Pentru ei această femeie nu era altceva decât un mijloc prin care să-și arate corectitudinea lor față de Legea lui Moise. În acțiunea lor putem vedea ce se poate întâmpla când gravităm spre adevăr, dar fără har, când doar punem accent pe corectitudinea noastră și nu ne gândim la salvarea celor din jurul nostru. Chiar în modul lor de a aplica legea erau greșiți. Legea cerea ca atât femeia cât și bărbatul prinși în acest caz să moară (Deuteronom 22:22). În cazul acesta ei au fost foarte selectivi, bărbatul nu este de față. Motivația lor, lipsită de integritate, a fost una singură: să-L ispitească pe Isus. Pe lângă lipsa de integritate și compasiune, fariseii au dat dovadă și de fățarnicie. Poate Domnul le-a dezvăluit secretele vieților lor în ceea ce a scris pe pământ, nu știm, adevărul este că muștrați de cugetul lor au ieșit afară unul câte unul...

În ceea ce ne privește, învățăm de aici că atunci când aplicăm Cuvântul trebuie să aplicăm și compasiunea. Orice persoană pe care o întâlnim are un suflet care are nevoie de Dumnezeu. Noi trebuie să fim pasionați în a le prezenta adevărul, dar să insistăm ca oamenii să primească har prin care ei să se întoarcă la Dumnezeu. Nu trebuie să fim selectivi în aplicarea Cuvântului.

Harul fără adevăr

În contrast cu fariseii, privind pe cealaltă extremă este harul fără adevăr. Orice este acceptabil, nu facem deosebire între ce este bine și ce este rău. Persoanele care merg spre extrema aceasta vor să fie iubiți de toți și nu sunt interesați în a face doar ceea ce este corect. Acești oameni dau o speranță falsă. Ei tolerează pe oricine. În primul caz judecăm pe oricine pentru că suntem lipsiți de har, iar în cazul al doilea tolerăm pe oricine pentru că suntem lipsiți de adevăr. Realitatea este că atunci când harul nu este împreună cu adevărul, acesta nu este Harul lui Dumnezeu. Acesta este un har ieftin. Nu este harul pe care ni l-a arătat Domnul Isus. Un autor, referitor la acest subiect, a scris: *„Orice concept al harului, care ne face să ne simțim confortabil atunci când păcătuim, nu este un har biblic”*. Domnul Isus nu a fost la niciuna din aceste două extreme, El a fost har și adevăr. Nu a pus standardul jos ca oricine să ajungă la el și nici nu l-a pus prea înalt, ca fariseii, ca nimeni să nu poată să-l atingă. În pasajul citit Isus a avut milă pentru sufletul acesta. Domnul Isus nu a făcut niciun compromis cu adevărul. Păcatul este păcat. El o întreabă pe femeia aceasta: *„Femeie, unde sunt pârlășii tăi? Nimeni nu te-a osândit?”*. Nimeni, Doamne, i-a răspuns ea”. Și conversația nu se oprește acolo. Domnul îi spune: *„Du-te și să nu mai păcătuiești”*. Fariseii nu au putut spune nimănui: *„Du-te și să nu mai păcătuiești!”* Numai harul are putere să transforme pe cineva și să-i zică aceste vorbe. Aici este diferența. Harul Domnului Isus, care este împreună cu adevărul, are puterea de a transforma, de a elibera pe cineva de la o viață de păcat.

Toleranță

De ce este lucrul acesta important pentru noi astăzi? Una dintre valorile care astăzi este înălțată mai presus decât orice altă valoare este toleranța. De fapt, și în zilele noastre, oamenii vor să ne provoace cu întrebarea: *„Tu ce zici?”*, dar într-un mod diferit. Oamenii nu vin cu un adevăr, să ne pună întrebări despre el. Ei vin, în numele toleranței, cu un nou fel de libertate, ei vor să ne arate că *moralitatea* lor este mai înaltă.

Definiția toleranței s-a schimbat foarte mult în ultimele vremuri. Cu 10, 20 de ani în urmă toleranța

însemna că eu cred un anumit lucru și respect faptul că tu crezi altfel, că e o opinie diferită de a mea. Astăzi nu este suficient să credem că tu gândești diferit decât mine și ai o opinie diferită de a mea. Astăzi să fii tolerant, așa cum lumea vrea ca noi să fim, trebuie să cred că ceea ce tu gândești este la fel de adevărat ca și ceea ce eu gândesc. Și aici este problema, pentru că este imposibil lucrul acesta. Când sunt două poziții oponente una alteia, de exemplu unul crede că Dumnezeu a creat lumea, iar unul crede că a fost doar un big-bang și că nu există Dumnezeu, aceste două poziții nu pot să fie amândouă adevărate. Ne întrebăm cum este posibil ca noi să tolerăm și să acceptăm că gândirea lor este la fel de adevărată ca a noastră. Este nevoie de o jertfă pentru ca lucrul acesta să fie posibil - trebuie să fie jertfit adevărul. Numai când adevărul este dat la o parte, două persoane care gândesc diferit pot să creadă că cele două opinii total diferite sunt la fel de corecte.

Har și adevăr

Ceea ce am desprins din textul de azi este că noi trebuie să fim plini de har și de adevăr. Toleranța nu este o soluție. Soluția este Isus Cristos, în care este har și adevăr și care are puterea de a transforma pe oricine care este prins într-o viață de păcat. Întrebarea poate fi: *„Oare cum pot veni împreună harul și adevărul?”* Răspunsul este: *„La crucea Domnului Isus Cristos!”*. Evanghelia Domnului Isus Cristos este har și adevăr și ne confruntă cu adevărul că noi suntem păcătoși, că noi am călcat Legea lui Dumnezeu și pentru asta noi merităm mânia lui Dumnezeu asupra noastră. Dar nu se oprește aici, ci merge mai departe și ne învață că oricine se întoarce, se pocăiește și crede în Domnul Isus Cristos, va primi iertarea păcatelor. Aceasta este o provocare pentru noi ca, în slujirea noastră, în felul în care mărturisim despre credința noastră, să nu gravităm la aceste două extreme. Ori ajungem să judecăm prea repede, ori să acceptăm orice. Să-L urmăm pe Domnul Isus Cristos, care ne arată că harul și adevărul sunt împreună și este singurul care are puterea de a transforma și de a spune: *„Du-te și să nu mai păcătuiești!”* Amin.

CUM NE SUIM ÎNAINTEA SPĂRTURILOR?

Lidia Crișan, Biserica Baptistă Perth, WA

„Voi nu v-ați suit înaintea spărturilor, n-ați înconjurat cu un zid casa lui Israel, ca să rămâneți tari în luptă în ziua Domnului” (Ezechiel 13:5).

Versetul acesta ne vorbește de niște spărturi în zid, de un zid care ar fi trebuit să fie intact și de o rămânere într-o stare de alertă, gata de luptă când va veni ziua Domnului. Cui i se adresează versetul acesta? Se adresează proorocilor și proorocițelor mincinoase din Israel care aveau proorocii mincinoase și vedenii înșelătoare, pentru că Dumnezeu a văzut ce oamenii nu văd. Ei umblau după duhul lor și erau orbi din punct de vedere spiritual. Este bine să citiți tot capitolul 13 să vedeți contextul acestui verset.

Eu găsesc că cea mai grea slujbă este cea de prooroc adevărat. Este destul să ne uităm în viața lui Moise, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Amos, David și la alții, ca și la prețul pe care ei l-au plătit pentru că au ascultat de Dumnezeu și au spus ce li s-a spus să spună. Este trist și adevărat că mulți și azi râvnesc la această slujbă fără să cunoască implicațiile și cerințele atașate de ea. Cei ce râvnesc la slujba de prooroc, cei mai mulți, o fac pentru că vor să-și facă un nume, să aibă o reputație. Dar încă de la început au pornit cu stângul. Nici unul din proorocii pe care i-am numit mai înainte nu au vrut să fie prooroci. Moise a spus că nu are o vorbire ușoară, Ieremia că este un copil, și exemplele ar putea continua. Aceasta este alegerea lui Dumnezeu.

Slujba de prooroc necesită un anumit tip de caracter, o credință mare, un curaj extraordinar și o îndrăzneală nelimitată. Mesajele proorocilor din Vechiul Testament, în general, cuprindeau mustări și avertizări. Ei aveau nevoie de o integritate impecabilă, și de frică de Domnul, nu de oameni. Și pentru că slujba de prooroc era o slujbă grea,

cu multă suferință, frângere de inimă și lacrimi chiar, Dumnezeu le-a făcut promisiunea că va fi cu ei, că îi va ocroti și nicio armă făurită împotriva lor nu-i va birui.

În Noul Testament, un prooroc este o persoană cunoscută ca fiind un învățător inspirat sau vestitor al vocii lui Dumnezeu. Rolul principal al profetului este să învețe și să interpreteze Cuvântul lui Dumnezeu. El cheamă pe cei păcătoși la pocăință. El primește revelații (descoperiri) și îndrumări de la Dumnezeu pentru beneficiul lor. Uneori le este dat să știe ce se va întâmpla în viitor și poate prezice evenimente care vor veni ca poporul să fie atenționat. Apostolul Pavel menționează cele cinci slujbe ale Duhului Sfânt în Efeseni 4:11-12: de apostol, prooroc, evanghelist, păstor și învățător. Rolul lor este să lucreze la „desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos până vor ajunge la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la statura plinătății lui Cristos”.

Dar ce se întâmplă cu restul credincioșilor? Și ei trebuie să slujească lui Dumnezeu cu alte daruri pe care Dumnezeu le-a împărțit după plăcerea Sa și potrivit cu abilitățile fiecăruia. Toți credincioșii au măcar unul, dacă nu mai multe, pe care trebuie să-l pună în slujba marelui Împărat. Toți oamenii am fost creați cu un scop anume în lumea aceasta, și noi, credincioșii, trebuie să fim conștienți de aceasta, ca să putem să ne îndeplinim menirea pentru care am fost creați.

În Ezechiel 22:30, profetul ne spune că Dumnezeu caută un om ca să-l

pună în spărtură și care prin mijlocirea lui să abată mânia lui Dumnezeu, care amenință omenirea. Acest verset, la fel ca și v.15 din capitol 13, vor să ne spună că există un mod de a sta în spărtură. Și aceasta o poți face tu și eu, care L-am cunoscut pe Dumnezeu (dacă L-am cunoscut) și voia Lui cu privire la prezentul și viitorul omenirii. Modul de a astupa spărtura înseamnă a-ți pune spatele să acoperi golul, a te împovăra cu poverile lui Dumnezeu, a mijloci pentru cei păcătoși, a te ruga pentru cei din jurul tău, pentru frați și necredincioși deopotrivă, ca oamenii să își vadă starea, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Rugăciunea de mijlocire poate opri judecățile lui Dumnezeu ca să nu se dezlănțuie asupra păcătoșilor. Avem exemplu pe Moise și Aaron, care de mai multe ori au căzut cu fața la pământ când poporul a păcătuit în pustie, în drum spre Canaanul promis. Avraam a mijlocit pentru cetățile păcătoase Sodoma și Gomora, și chiar dacă nu le-a scăpat de la prăpădul care a venit peste ei, pentru că nu s-au găsit zece oameni neprihăniți acolo, totuși Lot, nepotul lui, a fost scăpat împreună cu o parte din familia lui.

Când Dumnezeu plănuiește să pedepsească pe păcătoși, El așteaptă ca cineva să mijlocească pentru ei. Și Dumnezeu vrea să știe, caută dacă sunt oameni care pot face slujba de mijlocire, și le pune pe inima lor povara de a lucra împreună cu El. Rugăciunea este indispensabilă în viața unui credincios, și așa cum ni se spune în Noul Testament, suntem îndemnați să ne rugăm neîncetat, cu perseverență (să nu ne oprim până când Dumnezeu ne spune) și cu

insistență. Sunt încredințată din observațiile mele că cei ce se roagă mai mult, cu pasiune și perseverență, sunt cei care cred în puterea rugăciunii de a schimba cursul lucrurilor spre bine. Mulți s-au rugat și se roagă pentru cei care au trecut printr-o moarte clinică și au fost aduși înapoi datorită stăruinței sfinților. Și exemplele pot continua și mulți pot mărturisi cum Dumnezeu a lucrat în viețile lor prin rugăciune.

Din păcate sunt prea mulți creștini care ocupă băncile multor Biserici care nu se roagă, nu știu să se roage, nu vor să se roage sau nu vor să-și facă timp pentru rugăciune. Dar când Pavel ne spune să ne rugăm neîncetat, este un imperativ, un „**trebuie**”, pentru toți credincioșii, nu doar pentru o elită. Prin rugăciune ne facem colaboratori cu Dumnezeu la mântuirea altora și la împlinirea planurilor Lui pe pământ. Când am fost operată de cancer, mulți mi-au spus: „*Mă rog pentru tine*”, printre care și un catolic. I-am mulțumit frumos și i-am spus: „*Dumnezeu știe a cărui rugăciune o va asculta, a ta sau a altuia. În Cer ni se va revela. Și Domnul va răsplăti pe cel ce încuie ușa după el și se va ruga*”. (Matei 6:6)

Fiul meu, Emanuel, într-o predică a spus că rugăciunea poate fi: ori volanul vieții noastre spirituale, ori o roată de rezervă. Prea mulți credincioși aleargă la Dumnezeu doar atunci când au un necaz sau o durere mare. Ei se folosesc de Dumnezeu cum un șofer se folosește de roata de rezervă când are o pană de cauciuc.

Proorocii Vechiului Testament au fost muștrați pentru că nu au înconjurat casa lui Israel cu rugăciuni. Nu și-au făcut datoria lor. Și noi ar trebui să ne simțim muștrați de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când am trăit fără grijă în Sion: când nu ne-am rugat de ajuns pentru păstori, pentru noii botezați, pentru tinerii în credință, la răscruci de drumuri, când a fost vorba să-și aleagă o profesie sau un partener de viață. Rugăciunea, a spus cineva, este cenușărea Bisericii. Rugăciunea se face în cămăruță mai întâi și apoi în public. Același verset de la început ne spune că rugăciunea ne face tari în lupta vieții. Ne facem nouă un bine atunci când ne rugăm pentru frații noștri. Și când se va întâmpla ca și noi să avem nevoie de rugăciune, Dumnezeu va pune pe inima altora să se roage pentru noi. Aceasta este dinamica în trupul lui Cristos.

Nu ai vrea ca și tu să începi să te rogi mai mult pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, pentru propovăduirea Evangheliei și mântuirea păcătoșilor? Nu simți tu nevoia ca să ai o viață de biruință? Dacă încă te lupți cu slăbiciuni sau păcate, este din cauză că nu ții mâna pe volan. Dacă nu poți face altă faptă bună pentru vrăjmașii tăi, fă o rugăciune pentru ei. Zidește un zid de protecție pentru casa ta, pentru Biserica în care te-ai pus Dumnezeu, pentru orașul tău, pentru lumea care zace în cel rău, mijlocind la Dumnezeu ca să amâne judecățile Sale până și cei dragi nouă se vor întoarce la El. Nu fugi în altă parte când Dumnezeu te așteaptă să stai în spărtură. Dacă Dumnezeu va răsplăti paharul de apă dat în Numele Lui, cu siguranță îți va răsplăti și pentru rugăciunile făcute, chiar dacă nu vei trăi să vezi rezultatele. Nu este important ce vedem noi, ci ceea ce trimitem în Cer și ceea ce Dumnezeu poate împlini în Împărăția Sa pentru că am stat în spărtură. Primiți aceste rânduri ca o încurajare, care sunt însoțite de rugăciunea ca Dumnezeu să ridice o armată de oameni care se roagă neîncetat, mai ales în vremea în care trăim, înainte de venirea Domnului Isus.

Vești din Tabăra Vârfurile, de la Viorica Jorza

*** A fost o bucurie să-i avem în tabără pe Ovi și pe Alison, doi dintre membrii comitetului nostru din Marea Britanie, cu cei doi copii ai lor, Naomi și Aaron. Câte amintiri ne-au năpădit! Căci cei doi s-au cunoscut în tabără, unde Ovi a fost de copil, apoi ca învățător, iar Alison ajutând ca voluntară mulți ani. Ca și pentru ei, pentru mulți tabăra este un loc binecuvântat!**

*** Mare a fost bucuria copiilor care au participat la tabără, în a V-a serie, majoritatea dintre ei prima oară la Vârfurile, copii din Arad și din sate mai îndepărtate: Tinăud și Aleșd. În ciuda faptului că au fost mulți lideri și ajutoare neexperimentați, pentru prima oară în tabără 15 copii s-au hotărât să se încreadă în Domnul. Noi am cules recolta, căci sămânța a fost semănată de-a lungul anilor în familiile unora dintre ei, în Biserici și apoi în tabără. Lăudăm Numele Domnului căci EL îi cheamă și pe copii în familia Lui.**

Proverbe 22:6

**„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze”.
Chiar acest lucru dorim să-l facem la Vârfurile!
Mulțumim că ne ajutați în rugăciune,
Echipa Copii pentru Cristos**

Asasinul Hindu: schimbat prin rugăciune - 2

Înainte de a deveni creștin, Ravan a lucrat ca asasin plătit pentru Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS), o organizație naționalistă hindusă afiliată partidului politic de dreapta, aflat la guvernare în India. Astăzi, prin harul Domnului Isus, Ravan este un plantator de Biserici în sud-vestul Indiei.

Pentru fiecare misiune, Ravan avea o listă de 45 de persoane pe care le putea chema pentru a-l ajuta. Atacarea ca grup a fost o strategie RSS pentru a preveni acuzarea unei singure persoane și pentru a face ca evenimentul să arate mai degrabă ca o violență aleatoare a mafiei decât ca un eveniment planificat. „Liderii mei ne-au asigurat, pe mine și pe cei din echipa noastră, că orice acțiuni violente pe care le-am provocat nu vor duce niciodată la acuzații penale”, a spus Ravan. „Am fost întotdeauna susținuți de liderii noștri și ni s-a spus să fim îndrăzneți și violenți.” Înainte de un atac, Ravan și echipa sa și-au legat eșarfele de culoarea șofranului în jurul gâtului și și-au pus urme mari de tilaka, roșii ca sângele, pe frunte. Portocaliul, o culoare sfântă în hinduism, a fost adoptată de RSS ca o culoare reprezentativă, iar tilaka – cel mai frecvent un punct pe frunte – proclamă participarea lor la o datorie religioasă sfântă.

Deși grupul avea origini religioase, Ravan a spus că în activitățile sale religia era puțin implicată. „Nu a fost niciodată vorba de a simți o închinarea religioasă, sau de a crește mai profund la nivel personal”. Învățătura noastră din RSS a fost să rănească alte religii și să le împiedice să-i ademenească pe hinduși să se convertească. În nici un caz nu avea intenția să predice sau să-i ajute pe hinduși să-și dezvolte înțelegerea adevărurilor spirituale ale hinduismului, a spus el. Grupul a folosit diferite strategii pentru a trata musulmanii și creștinii. Liderii RSS erau îngrijorați de faptul că populația musulmană din India va crește în funcție de rata natalității. Ei au fost de asemenea îngrijorați de faptul că populația creștină va crește prin convertirea hindușilor dacă misionarii creștini nu vor fi alungați din zonă.

RSS le-a mai spus activiștilor, precum Ravan, că religia creștinilor este o religie străină impusă indienilor de către o țară europeană, așa că nu ar trebui să li se permită să înființeze Biserici.

„Dacă nu erau păstori într-un sat, ni s-a spus să mergem la creștinii care locuiesc în sate și să-i presăm să se lepede de credința lor”, a spus Ravan. „Dacă refuzau, trebuia să-i atacăm, să informăm centrele publice locale de distribuție să nu le dea rațiile aprobate de guvern și să-i avertizăm pe noii convertiți cu privire la consecințele părăsirii hinduismului”.

Dacă era un pastor în sat, planul era simplu – violență. „Am atacat un pastor... care călătorea împreună cu soția și copilul lui”, și-a amintit Ravan. „L-am pus să coboare din scuter și l-am amenințat să nu mai încerce să convertească oamenii. L-am rupt piciorul”, a spus Ravan în lacrimi.

Îi atacam pe păstori în speranța că, prin eliminarea liderilor Bisericii îi vom împiedica pe creștini să se adune și să transmită creștinismul în afara satelor lor. Am urmat același plan sistematic pentru fiecare atac, conform ordinelor primite: identificați numele și adresa unui pastor, agresați fizic pastorul și apoi aranjați ca două sau trei persoane să depună un dosar împotriva pastorului, acuzându-l că a încercat să-i convertească. În plus am aranjat ca una sau două familii hinduse să dea o mărturie falsă că păstorii le-au dat bani în încercarea de a-i converti la creștinism, a continuat să spună Ravan.

Timp de șapte ani Ravan și-a savurat rolul de bandit plătit pentru naționaliștii hinduși, bucurându-se de banii și băuturile oferite de liderii săi după fiecare atac. Dar când și-a luat în considerare poziția sa în organizație, și-a dat seama că echipa sa era compusă din oameni needucați, de caste inferioare, în timp ce liderii erau din caste superioare. El a spus: „Ne-au folosit pentru propriul lor câștig, pentru a face bani pentru ei înșiși”.

Va urma...

Judecata începe de la CASA LUI DUMNEZEU

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17)

Păstor Gabi Izsak

Dați-mi voie să spun că, oricât de controversat și contestat ar fi subiectul acesta, trebuie să înțelegem că el este real. În limba română, în funcție de anumite contexte, sensul acestui cuvânt - a judeca - este altceva decât ne-am gândi noi. Când vorbim de judecată vorbim și de evaluare - a judeca un lucru poate însemna a evalua, a cântări acel lucru. Un alt sens al judecății înseamnă și a analiza, a face o cercetare. În 1 Corinteni 11:31 Apostolul Pavel spune: *„Dacă ne-am judeca noi n-am mai fi judecați odată cu lumea”*, adică dacă noi ne-am cerceta și ne-am face o evaluare corectă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și am lua o decizie după aceea. Apoi a judeca înseamnă a hotărî, a da un verdict, o decizie. Dumnezeu este numit în Scriptură *„Dreptul Judecător”*, adică Cel ce are dreptul absolut să emită judecăți. De aceea trebuie să fim serioși atunci când etichetăm pe alții: acesta e pentru rai, acesta e pentru iad. Eu mă bucur că Dumnezeu nu ne-a lăsat această judecată nouă pentru că am fi foarte subiectivi. Dar Dumnezeu, care ne cunoaște, ne transmite că răzbuarea este a Lui, Judecata este a Lui, El va judeca și El va da verdictul final în dreptul fiecăruia.

Frați și surori, la un moment dat ne vom înfățișa cu toți, fie la Judecata Domnului Cristos, fie la scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Așa că indiferent cât de contestat este acest subiect, mai ales în

„teologia modernă”, este important să înțelegem ce vorbește Scriptura, ce vorbește Domnul Isus, revelația lui Dumnezeu întrupată, Cuvântul care S-a făcut trup, despre acest adevăr. Domnul Isus spune că va veni o zi în care îngerii vor separa pe oameni așa cum se separă grâul de neghină. De asemenea Domnul a vorbit de pilda cu năvodul. Pescarii prind tot felul de pești și începe separarea: pe cei buni îi pun în vase, iar pe cei răi, nefolositori, îi aruncă afară, nu îi aruncă înapoi în apă, ca și cum ar mai fi o altă șansă. Un pește nefolositor este aruncat afară, și afară, în imaginea scripturală înseamnă pierzarea veșnică. Aici vedem că sensul judecății înseamnă un verdict și o decizie.

Judecata lui Dumnezeu se va face cu rânduială pentru că Dumnezeu pe care noi îl slujim este un Dumnezeu al rânduiei. În versetul citat se spune că *„judecata stă să înceapă de la Casa Domnului”*. Noi ne-am aștepta să înceapă cu cei păcătoși, dar nu este așa. Oare cei credincioși au și ei parte de judecată? Pentru că aceasta este Casa lui Dumnezeu, după cum citim în Evrei 3:6: *„Dar Cristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm”*. Deci Casa lui Dumnezeu suntem noi, și cu noi începe judecata. Poate că ne-ar place să ne evite pe noi, credincioșii. Și te poți întreba: Atunci pentru ce m-am îmbrăcat în haina albă? Doar ca să fac o baie rituală, sau să fie o identificare în Cristos - să mor și să înviez împreună cu Cristos și apoi să trăiesc la dimensiunea la care mă cheamă Dumnezeu?

În Ioan 5:24,25 citim: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia”*. Și totuși Apostolul Petru spune că judecata începe de la Casa Domnului.

Este o diferență între Judecata de la scaunul lui Isus Cristos și Judecata de la tronul mare și alb. Un credincios trece prin filtrul lui Dumnezeu, al judecății lui Dumnezeu și sunt cel puțin trei judecăți pe care Dumnezeu le face în dreptul unui credincios.

1. JUDECATA POZIȚIONALĂ

Prin credință, venind la crucea Domnului Isus Cristos cu starea noastră, cu păcatele noastre, în dorința iertării și a pocăinței de care dăm dovadă, Dumnezeu judecă păcatele acestea prin prisma jertfei lui Cristos și acolo obținem iertarea. Citim în Isaia 1:18, 19: *„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării”*. În contextul Bisericii, al credinciosului, Dumnezeu ne asigură că păcatele noastre pot fi judecate la crucea lui Cristos și, prin credința primim iertarea în fața jertfei pe care a depus-o Cristos. Poți spune acum: *„Mărit să fie Domnul”* pentru că păcatele tale au fost judecate, analizate și acoperite cu sângele Domnului Isus Cristos, care șterge orice păcat.

2. JUDECATA CORECTIVĂ SAU JUDECATA DE DISCIPLINARE

Frați și surori, noi am intrat într-o relație cu Dumnezeu. Ne-am ridicat noi întotdeauna la nivelul așteptărilor Lui?

Cine are curajul să spună asta? În momentul în care deviem de la drumul pe care ar trebui să mergem, în conformitate cu voia lui Dumnezeu, Dumnezeu exercită asupra noastră o judecată de disciplinare. Este exact ce se întâmplă în familiile noastre, dar la altă scară. Așa cum, în familie, un părinte a analizat o faptă a copilului și a luat o decizie corectivă pentru îndreptare, corectare, la fel procedează și Dumnezeu.

„Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.” Frați și surori, Cuvântul vorbește despre pedepse. Acestea sunt pedepse corective, pe care Dumnezeu le aplică în viața noastră, nu în scopul distrugerii noastre, nu în scopul anihilării noastre, ci în scopul recăstigiării noastre. Dar când ne judecă Dumnezeu suntem pedepsiți de El ca să nu fim condamnați la marea judecată. Dumnezeu vrea să ne scutească de falimentul total, de osânda veșnică. El vrea să ne creeze drum spre Împărăția Veșnică. Dacă nu ne judecăm noi înșine și uneori continuăm în nebunia noastră, ne judecă El. Cuvântul ne spune că păcatele unora merg înainte la judecată, iar ale altora vin după ei. Unde ai vrea să te încadrezi? Este bine să

fim dintre aceia ale căror păcate s-au dus înainte, le-am trimis și le judecă Domnul, le analizează și, în jertfa Lui, este iertare. Alții vor veni cu păcatele lor după ei și vor merge în prezența lui Dumnezeu.

3. JUDECATĂ DE EVALUARE ÎN VEDEREA RĂSPĂLĂTIRILOR

Oare de ce mai trebuie să ne mai judece? Un text din 1 Corinteni 3 spune că într-o zi lucrarea fiecărui credincios, lucrare care a fost pusă pe temelia care este Cristos, va fi dată pe față. Și lucrare care o facem pe această temelie, vorbele pe care le rostim, atitudinile noastre și tot ce caracterizează trăirea noastră creștină vor fi evaluate. Unii vor pune lemn, fân și trestie, alții vor pune aur, argint și pietre scumpe, și între aceste două variante nu există termen de comparație. Și va fi un foc al judecății lui Dumnezeu, prin care va trece lucrarea fiecăruia. Cuvântul ne spune: „*Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup*”.

(2 Corinteni 5:10)

Frați și surori, există un scaun de judecată al lui Cristos, unde ne vom duce pentru ca fiecare să-și primească răsplata, ceea ce înseamnă că această judecată este una de apreciere, de evaluare.

Nu trebuie să uităm că Dumnezeu are și răsplătiri pentru noi, în funcție de trăirea noastră. Totuși unii vor fi mântuiți ca prin foc, spune Cuvântul Domnului. Să ne ferim să facem parte din acea categorie de oameni. Pe lângă mântuire, Scriptura vorbește și despre răsplătire, despre cununile pe care le vom avea în Împărăția lui Dumnezeu. Fiecare va avea cununa de învingător.

Frați și surori, scenariul final va fi acesta: la venirea Domnului, în vederea răpirii Bisericii, atunci va fi o judecată, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Iar cei ce vor ajunge în prezența Domnului vor merge la judecata descrisă în 2 Corinteni 5:10, să primim răsplătirea. Apoi, la venirea Domnului în vederea așezării Împărăției de 1000 de ani, va fi judecata de la valea lui Iosafat. Aici Domnul va despărți oamenii așa cum desparte păstorul oile de capre. Urmează judecata finală. Aceasta este o panoramă escatologică a ceea ce înseamnă mecanismul judecății. De aici vedem cât de corect este Dumnezeu, cum a rânduit totul cu precizie: judecata de răsplătire, judecata de condamnare și cea de osândire finală, judecată pe care o vedem în cartea Apocalipsa 20:11-15.

Mesajul acesta va continua, cu toate că nu este un subiect foarte agreat, nu este un subiect care să-l facă pe predicator popular, dar cred că este necesar pentru fiecare dintre noi toți. Amin

CUM SĂ SCAPI DE AMĂRĂCIUNE

Anonim

continuare de la pag. 9

3. Gândiți-vă mai mult nu la pierderi, ci la ceea ce v-a rămas!

2 Samuel 12:24: „*David a mângâiat pe nevastă-sa Bat-Sheba și a intrat la ea și s-a culcat cu ea. Ea a născut un fiu, pe care l-a numit Solomon și care a fost iubit de Domnul.*”

Domnul încă nu a terminat să lucreze în viața ta. El încă nu și-a împlinit toate planurile pentru viața ta! Acesta nu este încă sfârșitul!

Isaia 61:3: „*Să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească, în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie, în locul plânsului, o haină de laudă, în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.*” Nu trebuie să rămânem prizonierii amărăciunii. Vindecare găsim doar la Dumnezeu, care e capabil să ne ajute din pricina Numelui Său! Doar atunci vom fi vindecați, când ne va vindeca Dumnezeu!

Dumnezeu să primească toată lauda, închinarea și mulțumirea pentru vindecarea și mântuirea noastră! Amin!

Oamenii de știință recunosc valoarea rugăciunii

Avocat Daniela Ion, Adelaide, WA

Rugăciunea este modul de comunicare a unei persoane cu Dumnezeu. Dicționarul Explicativ al Limbii Romane (DEX) definește rugăciunea ca fiind o „încercare personală de a intra în contact direct cu divinitatea; cerere, mulțumire sau laudă adresată de către credincioși lui Dumnezeu”.

Ce ne spune Biblia despre rugăciune? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune:

- Filipeni 4:6 să „nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”.

- Efeseni 6:18 să „faceți în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și cu rugăciune pentru toți sfinții”. Biblia ne spune clar să „ne rugăm pentru toate”.

Din ce în ce tot mai mulți oameni de știință au început să recunoască valoarea și puterea rugăciunii. Cercetătorii care au analizat rolul credinței în sănătatea noastră au descoperit dovezi care sunt greu de respins. De exemplu, un studiu din 2014, realizat de Institutul pentru Sănătatea Minții, a confirmat că oamenii care se roagă și sunt implicați în activitățile bisericești sunt mai sănătoși și trăiesc mai mult. Iată alte beneficii ale rugăciunii:

1. Cercetătorii de la Universitatea de Stat din Florida au descoperit că rugăciunea pentru cineva mărește disponibilitatea de a-l ierta. Când un grup de bărbați și femei s-au rugat pentru bunăstarea unui prieten apropiat în fiecare zi, timp de patru săptămâni, au fost mai dispuși să ierte nu numai prietenul, ci și oamenii în general. Iertarea este asociată cu o sănătate mai bună și cu satisfacția față de viață.

2. Cercetătorii de la Universitatea din Miami au descoperit că rugăciunea și practicile religioase ne pot îmbunătăți capacitatea de a urmări și a atinge obiectivele pe termen lung. Rugăciunea afectează regiunile din creierul nostru care îmbunătățesc autocontrolul, iar oamenii care își consideră obiectivele ca fiind sacre sunt mai hotărâți să le atingă.

3. Un studiu realizat de Universitatea din Wisconsin-Madison, a concluzionat că victimele relațiilor abuzive și-au recuperat o imagine de sine pozitivă și și-au redus durerea emoțională atunci când viața lor includea rugăciunea.

4. Cercetătorii de la Universitatea Columbia au descoperit că oamenii credincioși, care merg în mod regulat la Biserică, au cu 90% mai puține șanse de a suferi de depresie decât colegii lor necredincioși.

5. Un sondaj național privind sănătatea copiilor confirmă că acei copii care se implică în Biserică au așteptări educaționale mai mari și se descurcă mai bine la matematică și lectură, iar pentru cei care merg la Biserică cel puțin o dată pe lună este mai puțin probabil să repete anul școlar.

6. Jurnalul Serviciului Psihiatric American citează mai multe studii care arată modul în care credința în Dumnezeu joacă un rol important în recuperarea după abuzul de alcool și/sau droguri și reduc foarte mult rata recidivei.

7. Când cercetătorii de la Școala de Medicină a Universității Yale au studiat 2000 de oameni de peste 65 de ani, au descoperit că cei care au frecventat Biserica aveau mai puține șanse să-și piardă facultățile mentale în anii următori.

8. Furia îți pune reacția la stres în exces și îți crește tensiunea arterială. Studiile Universității de Stat din Ohio confirmă că rugăciunea pentru persoana pe care ești supărat îți poate calma furia și poate stimula emoții pozitive, cum ar fi compasiunea, ceea ce îți îmbunătățește sănătatea generală.

9. Cercetătorii de la Universitatea din Texas au stabilit că oamenii care merg în mod regulat la Biserică au un rol activ în menținerea sănătății lor. De asemenea, au tendința de a face mișcare zilnic și au un somn bun. În consecință, ei trăiesc o viață mai lungă și mai sănătoasă.

Neurochirurgul Vlad Ciurea spunea: „Am avut o operație foarte grea luni seara. A fost un moment în care mă gândeam să nu operez și totuși mă gândeam la pacient. Am discutat și cu colegii mei dacă să continuăm sau nu intervenția. Ne doream să ajungă pacientul acasă, pentru a petrece Paștele cu familia. Operația a reușit, dar aflați că toată noaptea de luni spre marți m-am rugat. M-a ajutat Dumnezeu și în Vinerea Mare a plecat acasă, pe picioarele lui. Cui să mulțumesc? Echipelor, spitalului sau să îndrept capul spre Cer și să Îi mulțumesc lui Dumnezeu?”

Doctorul Vlad Ciurea a continuat: „Prima minune a lui Dumnezeu este nașterea unui copil. Este o minune, o fericire din toate punctele de vedere. Un nou născut emană o lumină. Noi ne adunăm în jurul unui nou născut care emană această lumină”.

(continuare la pag. 22)

Crește-i pe: Daniel, David, Estera și Petru!

STEVE ARNESON

Nu vă simțiți rău și nu vă temeți pentru copiii sau nepoții dumneavoastră, deoarece lumea în care vor crește nu mai este ceea ce a fost. Dumnezeu i-a creat și i-a chemat exact pentru momentul în care se află. Viața lor nu a fost o coincidență sau un accident.

Creșteți-i în așa fel ca ei să cunoască puterea în care umblă, fiind copii ai lui Dumnezeu. Educați-i în autoritatea Cuvântului Său. Învățați-i să umble cu credință, știind că Dumnezeu deține controlul tuturor lucrurilor. Convingeți-i că ei au putere să schimbe lumea. Nu-i învățați să fie fricoși și descurajați de starea lumii, ci să speră că pot face ceva în privința asta.

Fiecare persoană din toată istoria a fost plasată în timpul în care s-a aflat datorită planului suveran al lui Dumnezeu:

- * El știa că Daniel va ieși viu din groapa cu lei.
- * El știa că David îl putea învinge pe Goliat.
- * El știa că Estera îl va demasca pe Haman.
- * El știa că Petru putea face față persecuției.
- * El știe că și copilul tău poate face față oricărei provocări cu care se confruntă în viața lui. L-a creat special pentru asta!

Nu vă temeți pentru copiii voștri, dar fiți onorați că Dumnezeu v-a ales special pentru a fi părinții generației care se confruntă cu cele mai mari provocări ale vieții noastre.

Ridicați-vă deasupra provocărilor acestor vremuri.

Creșteți-i pe Daniel, David, Estera și Petru!

Dumnezeu nu este luat prin surprindere și nu se întreabă ce va face cu această mizerie de lume. El are o armată pe care o ridică pentru a alunga întunericul și a-L face pe El cunoscut pe tot pământul.

Nu lăsați frica să fure măreția pe care a pus-o Dumnezeu în ei. Știu că este greu să ni-i imaginăm ca fiind altceva în afară de bebelușii noștri dulci, pe care vrem doar să-i protejăm de orice ar putea fi vreodată greu pentru ei, dar ei s-au născut pentru o perioadă ca aceasta.

sursa:Valentina Hurin/ facebook

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6)

CU DUMNEZEU ÎN SUBTERANĂ

de Richard Wurmbrand - 1909-2001

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbrand)

Un gest de iubire

Într-o seară, în timpul unor discuții cu alți deținuți despre credință, despre Isus și mântuirea sufletului, un tânăr deținut a sărit în sus, strigând: „încetați! încetați! încetați!” S-a făcut tăcere. Era nou venit și toți l-am privit surprinși. S-a răsucit pe călcâie și a alergat la priciul lui, trântindu-se în pat. M-am apropiat de el. Avea o figură distinsă, trădând sensibilitatea, dar maxilarul și gâtul îi erau înfășurate în bandaje improvizate. Mi-a aruncat o privire înlăcrimată și s-a întors cu spatele. Simțind că n-aș fi făcut decât să-l enervez încercând să-i vorbesc în acel moment, n-am insistat. Doctorul Ghițulescu mi-a spus: „*Iosif e un tânăr simpatic, dar cicatricea ulcerăției pe care o are pe față îi va rămâne toată viața. Alt caz de tuberculoză osoasă*”.

Mi-a povestit că în urmă cu patru ani – băiatul nu avea pe atunci decât paisprezece ani – fusese arestat pe când încerca să ajungă, fără pașaport, în Germania, unde locuia sora lui. Grănicerii l-au pus sub paza unor câini dresați, care săreau la el la cea mai mică mișcare, înhățându-l de beregată. Șocul și spaima îi tulburaseră mințile. Vorbea mereu despre orele petrecute la graniță, hărțuit de mușcăturile câinilor. După aceea, suspectat că ar fi un spion într-un joc politic, Iosif a fost adus la București și torturat pentru a i se stoarce informații pe care nici nu le deținea. Apoi a fost trimis cu un grup de condamnați la muncă silnică la Canal, unde a suferit de foame și s-a îmbolnăvit de tuberculoză. L-am urmărit pe tânăr în timp ce-și căuta un loc

printre noi. Avea o fire cinstită și deschisă, pe care viața nu o alterase. Uneori, uitându-și necazurile, își arunca pe spate ciuful negru de păr și izbucnea în hohote de râs, la auzul vreunei vechi anecdote de pușcărie. Dar mâna i se îndrepta deseori spre fața desfigurată. Îl dureau. Dar și mai rău îl dureau gândul că înfățișarea lui plăcută dispăruse pentru totdeauna. Firește că, dacă puteam să-i fiu de ajutor, aveam să-i consacru timpul meu.

Timp de câteva luni după moartea lui Stalin am avut voie să primim pachete de acasă. Le așteptam arzând de nerăbdare. Prin cărțile poștale, la care aveam dreptul, am cerut „*hainele vechi ale doctorului Filon*”.

Asta i-a lăsat pe ai mei în mare nedumerire. Doctorul era un om mic de statură. Eu eram înalt. Am sperat că vor ghici ce voiam în realitate de la ei: streptomicina, leacul împotriva tuberculozei. Doctorul Banu îmi spusese că medicina socialistă recunoștea în sfârșit eficacitatea acestui medicament. Dacă l-aș fi primit, el m-ar putea trata; dar noi nu aveam voie să cerem să ni se trimită medicamente în pachete. În afară de tuberculoză, mai sufeream, ca mai toți ceilalți deținuți, de groaznice dureri de dinți. Dinții se stricau repede din lipsă de hrană și tratament sau fiindcă ne fuseseră spărți în timpul bătăilor. Am căutat să uit durerea stând de vorbă cu Iosif. M-am așezat lângă el și l-am întrebat de ce se înfuriase când îi vorbisem. El a zis: „*Îl urăsc pe Dumnezeu. Dacă o să continuați, chem gardienii*”. Ochii i s-au

umplut de lacrimi. „*Lăsați-mă în pace!*” Dar firea cea bună a băiatului răzbătea totdeauna în spusele lui și, o zi sau două mai târziu, mi-a vorbit despre speranțele ce le avea de a-și întâlni sora din Germania și de a pleca împreună mai departe la rudele din America. „*În cazul ăsta, trebuie să începi să înveți englezește*”, am spus. „*Mi-ar plăcea grozav, dar cine să mă învețe aici?*” Am zis că puteam să-i dau eu lecții, dacă dorea. „*Ați putea? Serios?*” A fost foarte bucuros și s-a dovedit un elev strălucit, cu toate că nu aveam nici hârtie, nici creion. L-am povestit din cărțile englezești pe care le citisem și l-am pus să repete după mine pasaje din Biblia engleză pe care le știam pe dinafară.

.....
În pachetul primit luna următoare era o sută de grame de streptomicină. Pricepuseră aluzia! Gândindu-mă la cei pe care-i lăsasem în camera 4, l-am rugat pe generalul Stavrat să o ofere celui mai grav bolnav.

„*Ar fi Sultăniuc*”, a zis. „*Un antisemit înverșunat. E în pragul morții. Mult mai bine ar fi să iei chiar dumneata doctoria. Bine, dacă insiști!*” Doctorul Ghițulescu a vorbit cu Sultăniuc și mi-a adus răspuns:

„*A vrut să știe de unde venea medicamentul, și când i-am spus că de la dumneata, a zis că nu primește nimic de la un evreu. Preferă să moară. Nu e nimic de făcut cu un fanatic ca ăsta*”. M-am gândit că trebuie să existe o modalitate. L-am rugat pe Iosif să facă pe intermediarul. „*Spune-i lui Sultăniuc că doctorul s-a*

înșelat. Zi-i că este un dar de la Grăniceru”. El are aceleași sentimente cu Sultăniuc și auzisem că a primit de curând niște medicamente. Iosif n-a avut succes. „Sultăniuc nu crede că Grăniceru i-ar da lui ceva. N-o să se atingă de streptomicină decât dacă jurați că nu-i a dumneavoastră.” „De ce nu?” am zis. „I-am dat doctoria, de ce n-aș da și jurământul? Streptomicina nu este a mea, ci a lui Dumnezeu. Eu i-am dat-o Lui din momentul în care a sosit.”

Doctorul Banu, care fusese ocupat în altă parte când sosise streptomicina, a rămas fără grai când a aflat ce făcusem cu ea. Chiar și Stavrat a rămas uimit, văzând că am jurat strâmb. A zis: „Credeam că voi, păstorii, cereți să se spună totdeauna adevărul și numai adevărul”.

.....

I-am replicat că, dacă noi trebuie să facem bine dușmanilor noștri, cu atât mai mult trebuie să-i ajutăm pe prietenii noștri. „Dacă gazda mea și-a pierdut toată ziua ca să pregătească o cină care nu-i

pe gustul meu, eu mă simt obligat să-i aduc o laudă: asta nu-i minciună, ci curtoazie. Când oamenii de aici mă întreabă: ‘Când vin americanii?’, eu le spun: ‘Nu mai e mult și vor veni’. Nu e adevărat, dar nici o minciună nu este. Este un cuvânt de încurajare” Am continuat: „Dacă te iei după puriști, toată arta devine o minciună. Știți că în realitate Faust n-a făcut un contract cu diavolul, e doar născocirea mincinosului de Goethe. Hamlet n-a existat niciodată, este fabulația lui Shakespeare. Cele mai simple glume, sper că glumele vă fac să râdeți, sunt invenții.”

„Se poate”, a spus el, „dar aici este o situație personală. Când dumneata ești interogată de comuniști, domnule Wurmbrand, nu simți că trebuie să spui adevărul?” „Bineînțeles că nu. Eu nu am niciun fel de remușcări dacă spun primul lucru care-mi trece prin cap, câtă vreme asta-i induce în eroare pe cei care încearcă să-i prindă pe prietenii mei. Sunt eu obligat să dau acestor oameni informații pe care

le pot folosi pentru a ataca Biserica? Eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu. Lumea folosește cuvinte frumoase pentru lucruri urâte. Frauda devine inteligență, meschinăria se cheamă economie. Desfrâul poartă cununa iubirii. Aici urâtul cuvânt „minciună” este folosit pentru ceva despre care instinctul ne spune că este just. Eu respect adevărul, dar aș minți pentru a salva un prieten.”

Când am rămas singuri, Iosif m-a întrebat: „Atunci ce numești dumneata o minciună?” „De ce trebuie să-mi ceri mie o definiție? Propria dumitale conștiință, dacă este călăuzită de Duhul Sfânt, îți va arăta în orice împrejurare a vieții ce să spui și ce să lași nerostit. Minciuna este un neadevăr pe care-l spui cu intenția de a-ți înșela sau leza semenii. Nu crezi că jurământul pe care i l-ai transmis lui Sultănic în privința streptomicinei era o minciună, nu-i așa?” „O, nu”, a spus Iosif cu un zâmbet serafic. „Acela a fost un gest de iubire!”

(va continua)

OAMENII DE ȘTIINȚĂ RECUNOSC VALOAREA RUGĂCIUNII (continuare de la pag. 19) Avocat Daniela Ion

În medicină treci prin fenomene grele de tot. Medicii cu care eu lucrez își fac o scurtă rugăciune înainte să înceapă o operație, oricât de simplă ar fi; poate interveni ceva neprevăzut și să ne ajute Cel de Sus. Mie mi s-a întâmplat să am momente foarte grele, sângerări mari într-un organ mare cum este creierul. Am avut o dată un moment dificil în care pusesem multe tampoane în zona respectivă. Bolnavul era cu capul deschis și cel de lângă mine m-a întrebat: ‘Ce facem acum?’ I-am zis: ‘Ne rugăm la Dumnezeu!’ Și asta am făcut. Dacă un pacient căruia i-ai deschis creierul pleacă acasă pe picioare, este o minune. Știința și credința merg mână în mână”.

Profesorul Doctor Dumitru Constantin Dulcan, reputat specialist în neurologie și psihiatrie, a declarat că ori de câte ori simte nevoia de ajutor spune rugăciunea „Tatăl Nostru”. El a spus: „Trebuie să-I mulțumiți lui Dumnezeu în fiecare secundă că trăiți”.

În concluzie, știința a demonstrat că cei care se roagă zilnic sunt mai sănătoși și trăiesc mai mult decât cei care nu se roagă. Dragă frate, soră sau prieten „să ne rugăm neîncetat” așa cum ne îndemnă apostolul Pavel în 1 Tesaloniceni 5:17: „Rugați-vă neîncetat”.

Un vierme mic

Costache Ioanid

E noapte. La o masă, plecat peste hârtie, cu-abecedaru-n față, stă un copil și scrie. Dar lângă el, vicleană, din luciul filei roze, zâmbește o șopârlă, din cartea lui cu poze. Acum copilu-și pune creionul între dinți. „Șopârlele-s frumoase... și-s repezi... și-s cumiți.” Ușor el dă o filă. Și alta... Și-ncă una. Apare papagalul... păunul și păuna... și un cocoș cum scurmă, hrănind o găinușă, și un... Dar stai... afară... cine-a scâncit la ușă? Băiatul stă și-ascultă. E-un glas sau o părere? Se duce-n prag și strigă: „E cineva?” Tăcere. Ba nu. E-un glas subțire. Auzi? — Mi-e frig... îngheț... Copilule, deschide, pentr-un sărman drumeț! — Dar cine ești? Mi-e frică. — Sunt mic... — Să-ntreb pe tata! — Nu-l întreba! Deschide că plouă cu găleata! Și-apoi știu basme multe și ghicitori un sac! — Dar cine ești? — Un vierme... — O, viermii nu prea-mi plac. — Dar eu sunt mic... o scamă... Și, când mă fac covrig, abia mă vezi. Hai, trage zăvorul că mi-e frig!

Și i-a deschis băiatul: — Noroc și seară bună! — Noroc... Dar unde-i ploaia? — A stat... Nu vezi că-i lună? Hi - hi! ... A fost o glumă ca să mă lași pe prag... Dar stai, nu-nchide ușa că după mine trag un vechi și bun prieten, un șoricel din pod... — Sunt eu! Dar cartea unde-i? Ia dă-mi-o să ți-o rod! Apoi o să dăm fuga pe mese și prin blide să facem mii de pozne. Dar stai, mă rog, nu-nchide, că trag și eu cu coada o bufniță flămândă! — O bufniță? Mi-e frică! — Dar bufnița e blândă... — Sunt bufnița! Privește în ochii mei rotunzi. De-acum să umbli noaptea și ziua să te-ascunzi! Să fii ascuns de mama, de tata... Stai puțin.

la mai lărgeste ușa să intre și-alt vecin... — Eu... Mă cunoști. Sunt vulpea. Și cred că mă iubești... — Eu știu că vulpea strică... — Ce? — Viile... — Povești! Dacă ascuți de mine am să te-nvăț să furi! — Dar e păcat... — N-ai teamă! Nu spune în Scripturi că apele furate mai dulci sunt, mai plăcute... Și-acum... deschide-n lături, că vine... vine iute... o zână fără seamă! Zâmbind să-i ieși în cale slăvitei caracatiți!... Încolăcimii sale! — Nu, n-o primesc! Mi-e frică! Afară !... Prea târziu... Căci bufnița și vulpea și șoarecul suriu dau ușa de perete. Și umede ventuze se prind în rotocoale pe umeri, peste buze... Ce rece-mbrățișare! Cum i se frânge trupul!... — Așaa! sunt deznădejdea! Acum... apare lupul! Vai! În chenarul ușii doi ochi de foc se-arată... E lupul ce rânjește... și vine... vine... — Tată! Ca trăsnetul lovește o flacăra pe lup. Iar umede brațe de pe copil se rup. — Tu dormi? îi spune tata. Și lecția n-ai scris! Ce bine-i lângă tata! Ce bine c-a fost... vis...

„Minciuna nu-i o crimă”, se spune câteodată. „E-un vierme mic, ce trece. Și floarea-i tot curată...” Nu, floarea nu-i curată! Un vierme nu-i ca roua. Întâia ta minciună aduce pe a doua. Întâi e o verigă, apoi un lanț: robia. Visarea trage lenea și lenea lăcomia. Apare băutura, desfrâul, furtișagul. Și-apoi, când deznădejdea, trecând în grabă pragul, te faci să-ți curmi viața sau să te-mbete crima, cine-a deschis zăvorul? Doar o minciună... Prima. Minciuna o e crimă! E-o crimă orice pată! Când vine micul vierme! Tu strigă-n grabă: „TATĂ!” Prin sângele salvării lovește pe dușman! Alungă primul oaspe, căci ultimul-i Satan!

Alungă primul oaspete...

Poate nu o să vină chiar așa, ca în vis. Poate că viermișorul este o sticlă de alcool. E o crimă? E un păcat? Este primul *oaspe mic*, *nevinovat* care spune: „*Și Isus a băut vin!*” Strivește acest viermișor care îți va aduce distrugerea familiei și a credinței. Iată altul mai agreabil, poate. Ai postat o fotografie... Rochia lungă, frumoasă cu o despicătură până sus... Primești comentarii: „*Ce frumoasă ești*”, „*Ești o prințesă...*”. Închide ușa repede. Aceștia, indiferent cine ar fi, sunt mici viermișori care îți distrug feminitatea, integritatea și devii o ispită pentru cugetele bărbaților.

O minciună mică, o hoție mică, o vorbă aspră, o privire *nevinovată* într-un loc păcătos, și toate cu gândul că „*Nu vede Domnul și Dumnezeu lui Iacov nu ia aminte!*” (Psalm 94:7) ...viermișori mici, scuze *nevinovate*.

Dar o speranță tot mai avem: „*Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.*” (1 Ioan 1:9)

Costică Oprănescu

Plătim...

Daniela Ciurea Muscalu

*În fiecare zi plătim,
Pentru păcat, pentru iubiri și pentru vise.
Plătim mereu, la toți, la orișicâți
Pretind despăgubiri pentru speranțele ucise.*

*Cât costă plânsul unei mame,
În nopțile târzii, cu pulberi de tăciune?
Mai mult, sau mai puțin decât privirile bolnave,
De cât comorile pământului, deșertăciune?*

*Cât costă azi prin târguri untdelemnul?
E scump, dar mult mai scump va fi de mâine.
Și totu-i rar; și laptele și miera,
Iar undeva, prin cărți, citim
Că cel mai mult vom da pe pâine.*

*Cât costă apa dintr-o singură fântână?
Să știm dacă mai vrem și altceva... în ceas de târguială.
Ce mult ni s-a scumpit salutul!
Și zâmbetul ce mult ni s-a zgârcit!
Suntem înșelători ca lutul .. Suflat cu ne iubire și spoială.*

*Și vine El, din târguri de lumină
Să vândă pământenilor balsam de har
Și untdelemn din floarea Cerului, cea mai senină
Să nu mai plângă muritorii...
În revărsatul zorilor peste hotar.*

*Cât costă? – întrebăm, Un dram curat de mântuire?
Nimic, șoptește Cineva,
Și-acest nimic așa ciudat ne pare,
De ne-nțeles când peste tot plătim,
Să ai pentru nimic, da, chiar nimic,
Atâta limpezime de scăpare.*

*Îl refuzăm... Nu! Ori plătim, ori pleacă de la noi!
Ce dacă Untdelemnul este sfânt și apa vie,
Pentru nimic, nu vrem. Avem cu ce plăti;
Dacă nu vrei așa, întoarce-Te mai bine înapoi.*

*Și plânge Domnul Vieții peste lume:
N-am vrut decât sub aripi să vă strâng, ca o găină
S-aveți căldură, viață și iubire.
Doar nu veți fi știind vreun pui
Plătind la mama lui păzire...
De ce? De ce rămâneți muritori?
Cu inima de piatră și străină?*

